

இனந்தம்
கவிதைகள்

கவிதைகள்

தினந்தம்

முதற்பதிப்பு 1970

அண்ணவுக்குக் காணிக்கை

எங்கே இருக்கின்றாய், என்பாட்டின் முதற்சவைஞு?

அங்கே நான் வருகின்றேன், அடியேனின் கவிதையுடன்!

இங்கேகின் தம்பியென் ஏற்றுகின்றார் எனவே நான்

சங்கேபோற் சிறுநூலைத் தாள்களிலே படைக்கின்றேன் !

ஓவியம் : செல்லப்பன்
அமுதோன்

முனேரமா அச்சகம், சென்னை-14.

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ ପାଦମ୍ଭିତ୍ତି ।

ଧୀରଜକାରୀ ମହାନ୍ତିଷ୍ଠାନ ଶାସନରେ ଏହାର
ବେଳେ ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ବ୍ୟାଖ୍ୟାତ ଶିଖମାଟି ପଦେଶ୍ୱର
କାର୍ଯ୍ୟ କୁର୍ବାନ ପ୍ରବନ୍ଧ କରି କରିଲୁଛନ୍ତି ।
କାର୍ଯ୍ୟକୁ କୁର୍ବାନ କରିବାକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟାତ
ବ୍ୟାଖ୍ୟାତ କରିବାକୁ କରିବାକୁ କରିବାକୁ
କରିବାକୁ କରିବାକୁ । କାର୍ଯ୍ୟକୁ କରିବାକୁ
କରିବାକୁ କରିବାକୁ । କାର୍ଯ୍ୟକୁ କରିବାକୁ
କରିବାକୁ । କାର୍ଯ୍ୟକୁ କରିବାକୁ ।

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ ପାଦମ୍ଭିତ୍ତି ।

" ရုပ်သာမြန် စွေ့နှင့် ၁၆၃၁ခု၊
အမြတ်

ဘန္တေသန သိမ်းဆောင်ရွက်

မြန်မာနှင့် မြန်မာ လူများ ပေါ်လဲ ပါ။

မြန်မာ အမြတ်ဆင့်ပို့သော ရွှေမြစ်
ခြေထံမြဲ မြန်မာ ဘုရား၏ မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ ?
အောင် မြန်မာ ဘုရား၏ မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ
မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ
မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ

ရွှေမြစ် မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ

မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ

မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ

မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ

မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ

မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ

မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ မြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ

ଓପ୍ପିମନୋ ଲିମ ଫାରୀ, ଟୁଙ୍ଗପହାଁ

ଫାରୀ କେବଳ ଶୁଣିବା ଚାହିଁଲା. ଦିନ
ଶୁଣିବାର ବାବିଲଙ୍ଗି ଡାକ୍ତର ବେଳା
ମାତ୍ରା ଦିନକୁ ୧୯୫୮ ଜାନ୍ମ ଦିନରେ

ଦିନରେ ଏବେଳା ବିଭିନ୍ନ
ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପରିପାତା କରିବାକୁ ବ୍ୟବ୍ସା
ବିନିଷ୍ଠା କରିବାକୁ କାହାରେ କାହାରେ

କରିବାକୁ !

ଜୀବିତ କରିବା
କାହାରେ କାହାରେ
କାହାରେ
କାହାରେ

୧	୭	୭୦
---	---	----

என்னுரை

“பூக்காடு” என்ற கவிதைத் தொகுப்பினை அடுத்துக் “கனியமுது” என்னும் இந்தப் புதிய படைப்பினைத் தொகுத்துள்ளேன். அதற்குக் கிடைத்த ஆதரவும் பாராட்டும் இதற்கும் கிடைக்கும் என்றே நம்புகிறேன்.

வழக்கமாக நான் எழுதிவரும் கதைபொதி செய்யுள் அமைப்புகளே இதிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. எனினும் யாவுமே எண்சீர் விருத்தமாக இல்லாமல் அறசீர் விருத்தங்களும் வெண்டனைப் பாட்டுகளும் சிற்சில விரவியுள்ளன.

என் கவிதைகளைச் சுவைத்து மகிழ்வோருள் அண்ண இன்று இல்லை. அவரிடத்தையும் நிறைவு செய்து வரும் கலைஞர் — அவர் தானே என் உயிர்— இதற்கு அணிந்துரை நல்கியுள்ளார். எந்த நேரத்தில் அதனை எழுதித் தந்தார் என்பதொன்றே என்பால் அவர்க்குள்ள அன்பின் ஆழத்தை எடுத்துக் காட்டும்.

சௌற்களால் அவருக்கு நான் நன்றி சூறிடல் இயலுமா?

தலைப்பு ஓவியங்கள் தீட்டித் தந்த என் நண்பர் செல்லப்பன், மேலட்டையினை அலங்கரித்த அன்பர் அழுதோன், அச்சியற்றி உதவிய மனோரமா அச்சகத்து ஹரிமையாளராம் என் சோதரர்கள் அனைவருமே நன்றிக்குரியர்.

படித்துப் பாராட்ட வேண்டுகின்றேன்.

வணக்கம்.

ஆனந்தம்

கனியமுது

சிகம்

ஆனந்தம் கவிதைகள்

உள்ளே !

பின்பனி.

குருடர்கள்.

காதல்நோய்.

சாதகப்பொருத்தம்.

செங்குருதித்திருமணம்.

குழந்தை தேவையா ?

எதிர்வீட்டுக்காரி.

இளங்கிளி.

பெண் பார்த்தான்.

கண்ணன் என் நண்பன்.

கத்துகின்ற அலைபுரங்க கடல்க டந்தும்

கணக்கற்ற பொருள்தேடல் கடமை என்று,
முத்தப்பன் இளமையிலே மலாயா சென்றுன்.

மூன்றுண்டு முதுகொடியப் பாடு பட்டுச்
சொத்துகளை ஓரளவு சேர்த்துக் கொண்டு,
சொந்தவூர் திரும்பி வந்தான் தாயைக் காண!
பித்துடைய பெற்றமனம் மூப்பை எண்ணிப்
பிள்ளைக்கோர் பெண்பார்த்து மணம்மு டித்தாள்.

கரிய ந்றம் ஆனஹும் கவர்ச்சிப் பாவை,

கண்முதலாம் ஜம்புலனும் நுகர்தற் கேற்றுன்.
புரியவில்லை இருதிங்கள் போன மாயம்!

புதுமணத்துப் பின்விளைவும் உருவ மாகப்
பிரியவொரு பிரியமில்லை; எனினும், ஆங்கே
பெற்றுவந்த அனுமதினாள் தீர்ந்த தாலே,
அரியதிருத் தாயார்க்குத் துணையாய் விட்டே
அயல்நாடு புறப்பட்டான்; கயற்கண் ஏங்க!

கனியமுது

அடுத்துவந்த மழைக்காலம் கொடிதாம், அந்தோ!

ஆங்காரப் புயற்காற்றின் சீற்றம் வேறு!

கெடுத்ததவர் குடியை, அந்தக் கிழவி மாண்டாள்!

கீழ்வீழ்ந்த சுவர்க்கிடையே மகன் பிறந்தான்!

அடுத்தவீட்டுக் கந்தப்பன் உதவா விட்டால்,

அவள் நிலைதான் பாழாகும்! கணவ னுக்கு

விடுத்திட்ட மடல்களுக்கும் பதிலே யில்லை!

விம்மி விம்மி வறுமையினால் உடைமை விற்றிருள்!

கடல்கடங்தோன் மனைவிமகன் தாய்ம றந்து,

கண்முக்குச் சிறுத்திட்ட சிஞக் காரி

இடம் மயங்கிக் கிடங்திட்டான்! எதுசெய் தாலும்

யார் கேட்பார்? ஆண்மகனின் உரிமை யன்றே?

உடல்முழுதும் போர்வைக்குள் மறைத்த வாழே

உறங்குவதை விரும்புகின்ற பனிவீழ் காலம்—

உடல்நலிவால் இடருற்ற நீலா வுக்கே

ஓடோடிக் கந்தப்பன் துணைபுரிந்தான்!

ஆனந்தம் கவிதைகள்

அயல்நாட்டில் வாழ்வோர்க்குத் தாய்நாட்டில்ஏன்

அழகான ஒருமைனவி? தனியே வாடி,

அயல்வீட்டுக் காளையரின் தொல்லை ஏற்றே,

அங்கங்கள் சூறும்பாலே தவறி மைக்கும்

செயல்மாற்ற வகையற்றுத் திண்றும் போக்கைச்

சிந்திக்க முத்தப்பன் முற்புட் டானு?

பயல்மட்டும் தன்னின்பம் பார்த்துக் கொண்டான்!

பாவையவள்ரழ்மையினால் பெண்மை கெட்டான்!

கந்தப்பன் ஊர்வாயை மூடு தற்குக்,

கைக்குழங்கைதக் காரியைத்தன் துணைவி என்று

சொந்தமுடன் உறவாடி, வேற்றுரை தன்னில்

சோற்றுக்கும் வகைதந்தான்; வாழ்ந்து வந்தான்!

செந்தமுலைத் தண்பனியாய்க் கருதிக் கொண்ட—

திறனிழுந்த முத்தப்பன், சினுக் காரி

வந்தவழி மறைந்திடவே, மயக்கங் தீர்ந்து,

மதிதெளிந்து, தாயகத்தை நினைவு கூர்ந்தான்!

வேர்வீட்ட மரம்போல வீட்டி ஞான்னே

வினைபுரிவாள் மனைவியெனத் தேடிப் பார்த்தான்!

ஊர்மட்டும் இருந்ததவன் வீடங் கில்லை!

உசாவியதில், இருப்பிடத்தை யாரோ சொன்னார்..

“சீர்க்கெட்டாள் வாழ்வதற்கு விடவோ?” என்று,

சீறினமுங் கடலலைப்பால் பாய்ந்து சென்றுண்!

“யார்? எட்டிப் போம் உடனே!” என்ற நீலா;

“ஏதுமக்கே என்மீதில் உரிமை?” என்றான்!

“முன்பொருநாள் தாலிகட்டிச் சென்றீர்! அன்று

முதியவளின் மரணத்தால் தனித்தேன்! நீரே..

முன்பனியாய் மூடுபனி போல நின்றீர்;

முறைகெடவுங் காரணமாய் ஆனீர்! ஆனால்,

பின்பனியாய்த் தண்பனியாய் வந்தே, எம்மைப்

பேணிவரக் கந்துப்பன் இலாதி ருந்தால்...

என்பொழுது விடிந்திடுமோ?” என்று கூறி,

இரட்டைத்தாழ் இட்டுவிட்டாள் நீலா! தப்பா?

படர்கின்ற மூல்லைக்குக் கொழுகொம் பாகப்
 பாரிவள்ளல் தேர்சங்து புகழ்பெற ரூற்போல்—
 தொடர்வண்டிச் சங்கிப்பில் ஆட்சி செய்யும்
 துரைசாமிக் குருடனுக்கோர் செங்கோல் தங்து,
 இடறிவிழா வண்ணமவன் நடந்து, பிச்சை
 எடுப்பசற்கு வகைசெய்த வள்ளல் யாரோ?
 அடர்துஞ்பச் சிந்தனைகள் அனுவு மின்றி,
 அன்றூடத் தேவைபெற்று, நிறைவாய் வாழ்ந்தான்.

மண்பாடித் திரட்டிவந்த நாண யத்தைப்
 பழங்கந்தை முனையினிலை முடிச்சுப் போட
 எண்ணியவன், இருந்தவற்றை எண்ணும் போதின்,
 “எனக்குமொரு பங்குதரு வாயா?” என்று,
 தண்ணெண்ற கரத்தாலே தோலைத் தொட்டாள்,
 தங்கம்எனும் காலற்ற பிச்சைக் காரி!
 கண்மூடி இருந்ததனால், காதல் ஊறும்
 கருத்தையுமா மூடிவிட்டான்! இயலா தன்றே?

மேளமில்லை; தாலியில்லை; சாட்சி யில்லை;

விருந்துமட்டும் அருந்திவிட்டு மணம்மு டித்தார்;
தாளமில்லாச் சங்கீதம் சுவைக்கா தன்றே?

தவழ்கின்ற மழலையின்றிக் குடும்பம் ஏது?

நாளைமட்டும் எண்ணிவந்தால் போதும்; மாதம்

நாலைந்து முடிவதற்குள், இரண்டு தங்கப்
பாளமெனப் பெண்ணென்றும், ஆனைய் ஒன்றும்

படைத்திட்டார்! ஆனாக்கோ கண்கள் இல்லை!!

இரங்துண்ணுங் குலத்தொழிலைக் காப்ப தற்கே

இருபிள்ளை பெற்றுவிட்ட பிச்சைக் காரி

இறங்திட்டாள்! அவளைப்பின் பற்றித் தங்கை

இறக்குமுன்பு, பெரியவளாம் மகளி டத்தில்,

“மறங்திடாதே, தம்பியை; உன் உயிர்போல் எண்ணி:

வளர்த்திடுவாய்! எதுவரினும் அவளை விட்டுப்

பிரிந்திடாதே!” என்றரைத்தே மாண்டு போனால்!

பேதையவள் தலையசைத்தே உறுதி தங்தாள்!!

செழுபையுடன் வளர்கின்ற குப்பை மேட்டுச்

செடியைப்போல், ஏழ்மையிலும் சிறுமை யின்றி,
முழுமையுடன் எழில்பெற்றுள்! பார்ப்போர் செஞ்சில்
மூண்டெழுந்த உணர்வைதையும் மதித்தி டாது
விழும்பிச்சைக் காசுக்குக் கையை ஏந்தி,

விடாமற்பின்.தொடர்கின்ற தம்பி யோடு,
தொழும் வாழ்வில், புகைவண்டி நிலையத் தையே
சுற்றிவங்தாள்; தந்தைசொல் காத்து நின்றுள்!

“குருட்டுத்தம் பிக்காக உனது வாழ்வைக்

குப்பையிலே குன்றிமணி போலாக் காதே!

வெருட்டிவிட்டு வந்துவிடு! மறுத்தால், உன்னை
விடமாட்டோம்; வெஞ்சிறையிலிடுவோ” மென்று
மருட்டியவர் ஏராளம்! எதையுங் கேட்டு
மனமயக்கம் கொள்வதில்லை; தம்பி யின்றி
இருட்டில் அவள் செல்வதில்லை; இளமைக் கால
ஏக்கத்தைச் சிறிதேனும் பெறுவ தில்லை!

எத்தனைதான் பாதுகாப்பா யிருந்தும், ஓர்நாள்
 இணைபிரியாத் தம்பியவன் காய்ச்சல் கொள்ளப்,
 பத்திரமாய் மேடையிலே படுக்க வைத்துப்,
 பசிப்பினீக்கு மருந்து பெற, வண்டி ஒரம்
 சித்திரம்போல் நடக்கையிலே—முதல்வ குப்புச்
 சீமானின் விழிவலையில் சிக்கி விட்டாள்!
 பத்துருபாய் பணத்தாளைக் காட்டி, மிக்கப்
 பக்குவமாய்ப் பேச, ஒரு கணம் அ யர்ந்தாள்!

வண்டி, உடன் புறப்படவும், பெட்டிக் குள்ளே
 வகையாகச் சிக்கியவள் நிலையு ணர்ந்தாள்.
 கண்டிராத பணத்தாலே கற்பை வாங்கக்
 கண்ணிருந்துங் குருடனுன சீமான் எண்ணிப்...
 பெண்டாள முளைகையிலே; விரலைப் பற்றிப்
 பெருங்காயம் உண்டாகக் கடித்து விட்டாள்!
 அண்டையூரில் வண்டி விற்கக், குதித்தி றங்கி,
 அருந்தம்பி மகிழ்ந்திடவே ஓடிச் சேர்ந்தாள்!

தூக்கு நெர்

தொடுகின்ற பொருளொல்லாம் சோற்றுக் கில்லாத
 தொழிலாளிப் பெருமுச்சாய்க் கொதிக்குங் கோடை
 சுடுகின்ற பகற்கொடுமை தணிக்க எண்ணித்,
 துணைவனுடன் கடற்கரைக்குச்சென்ற மர்க்கேன்.
 படுகின்ற துயர்குறையத் தென்றல் தீண்டப்—
 பக்கத்தில் சேல்விழியாள் மெய்யுங் தீண்டக்—
 கெடுகின்ற இடைவெளியை வாழ்த்திக் கொண்டே
 கிறங்குமொரு காதலனின் நிலையைக் காட்டி...

“என்றப்பா உனக்கிந்த நிலைமை?” என்றேன்.
 ஏனென்றால் அவன் இன்னும் எடுப்புச் சோடே!
 “ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல; திரும் ணத்தால்
 ஓயாத தொல்லையப்பா! எனக்கு வேண்டாம்!
 இன்றுபோலத் தனியாளாய் என்றும் வாழ்வேன்!
 எழுங்திரப்பா, நடந்திடலாம்!” என்றான் நண்பன்.
 “நன்றல்ல பெண்ணின்றி வாழ்ந்தி ருத்தல்;
 கான்சொல்வ தவ்வளவோ!” என்ன முந்தேன்.

அங்கொருபெண் நடைபாதை மரத்தின் கீழே

அமர்ந்திருந்தாள்; வயது பதி நெட்டி ருக்கும்.

தங்கநிகர் மேனியெங்கும் தணலால் வெந்த

தழும்புகள் போல் தோன்றிடவே அருகிற் சென்றேம்,
அங்கமெலாங் குறைந்தழுகுங் தொழுநோய், அந்தோ!?

ஆடையினால் போர்த்திடவே முயலு கிண்றாள்;
எங்களையுங் கடைக்கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டே

இளங்கையும் புரிகின்றாள்! அவளைக் காட்டி —

“இவளுந்தான் பெண்பிறவி! யாருக் காக

இவளிங்கே வாழ்கின்றாள், பயனில் லாமல்?

இவளைப்போய் ஆனைருவன் மனைவி யாக்கி,

இல்வாழ்வு துய்ப்பதற்கா வரப்போ கின்றான்?

இவளையலாம் பார்த்துவிட்டுத், திரும் ணத்தில்

எவ்வாறு நாட்டமெழும்? நட நீ!” என்றான்.

“தவறப்பா நீ சொல்லுங் தத்து வந்தான்;

தப்பாமல் இவளுக்கும் ஒருவன் எங்கோ

ஆனந்தம் கவிதைகள்

இருந்திடுவான், காட்டுகின்றேன், வா வா! ” என்றேன்—

இருவருமே மேற்சென்றேம். சாலை ஓரம்
விரைந்திடுமோர் சாய்க்கடையின் கரையில் குந்தி,

வெற்றிலையில் காய்ந்துவிட்ட சண்ணைம் பின்மேல்
நிறைந்துவிழும் கழிவு நீரை அள்ளி ஊற்றி,

நிம்மதியாய், சரமாக்கி வாயி விட்டுக்,
கரைந்திடாமல் மெல்லுகின்ற ஒருவன் கண்டோம்!
கவனியப்பா; இவனேதான்; இவன் பின் செல்வோம்!”

என்றுரைத்தேன். பின்தொடர்ந்தோம்; என்ன விந்தை!

எண்ணியது சரியாக, எதிர்ப்பு றத்தில்
சென்றடைந்தான்; வரவேற்றார்த்து தொழுநோய்க் காரி!

சிரிப்பென்ன, அணைப்பென்ன, சிறிது நேரம்!
“வென்றுவிட்டேன்; வாழ்க்கையெனில் ஆண் பெண் ஒன் றம்
விதிமுறையை உணர்த்திவிட்டேன்!” எனக்கு தித்தேன்!
“நன்று, நன்று! நமக்கினிமேல் கடைச்சாப் பாடு
நடக்காதென் றப்பாவுக் குரைப்பாய்!” என்றேன்.

சாந்திப் விழுந்தும்

பஞ்சாங்கம் எப்போதும் வலக்க ரத்தில்;

பார்வையிலே முதுமையினால் பழுது நேர—
அஞ்சாமல் மேல்நாட்டான் அறிவாற் கண்ட

அழகுமிகும் கண்ணூடி முக்கின் மீது;

நெஞ்சாரச் சோதிடர்கள் கதையை நம்பி

நிகழ்ச்சிகளை நடத்துவதில் பெருவி ருப்பம்;

நஞ்சாக இருந்தாலும் நாள்பார்க் காமல்

நாவினிலே இடமாட்டார் சோம நாதர்!

வீட்டினி ஸ்று புறப்படும்முன் இராகு காலம்;

வெளிச்செல்ல வந்தாலோ சகுனம் பார்ப்பார்!

“பாட்டிகளின் காலமுதல் பழக்க மான

பழமையிகு கொன்கைகளைத் தள்ளேன்,” என்பார் !

காட்டில்போய் வாழ்க்குதுகொண்டா இதைச்சொல்கின்றார்?

காகிதமும், வாகனமும், மின்ன லோடு

போட்டியிடும் ஒளிவிளக்கும், இவைபோல் மற்ற

புதுமைகளை அனுபவித்து மகிழ்வோர் தாமே!

சிக்கனமாய்க் காலமெல்லாம் சேர்த்து வைத்து

சிறமுதலுக் கொருமகளே உரிய னானான்.

தக்கதொரு சோதிடரைக் கொண்ட வட்குச்

சாதகத்தை விரிவாக எழுதி விட்டார்.

மிக்கவொரு துடிப்புடனே கல்வி கற்று,

மேற்படிப்பும் விழைந்திட்டாள்! ஆனால் தந்தை,
அக்கணமே தடுத்திட்டார்; சாத கத்தில்

அவ்வளவே போதுமென விதித்த தாலே!

இல்லத்தில் அட்டபட்டாள் எனினும், நல்ல

எழிலுருவம், இளம்பருவச் செழுமை மேனி,
வெல்லத்தின் சுவைகமழும் அன்புப் பேச்சு,

விழிக்கடையில் அருள்வழியும் கனிந்த நோக்கு;
சொல்லத்தான் முடிவதில்லை நெஞ்சில் பொங்கும்

சோகத்தைத்! தந்தைசொல் மீற மாட்டாள்!

மெல்லத்தன் உணர்வுகட்குத் தாழ்ப்பா ஏரிட்டு,

வேளையேதிர் பார்த்திருந்தாள், விடிவு காண

மணப்பருவம் எய்திவிட்ட செய்தி கேட்டு,
 வரன்தேடி அலைகின்ற தரகர் கூட்டம்
 வணப்பையைக் கரைப்பதற்கு வந்து சேர்ந்தார்!
 பாரெங்கும் ஊரூராய்த் திரிந்து சென்று,
 குணப்பொருத்தம் குடிப்பொருத்தம் கானு முன்னே
 கோள்ளிலையும் நாள்ளிலையும் குறித்துப் பார்த்துக்,
 கணப்பொழுதுங் தவருமல் கணித்த தென்று,
 கடைசியிலே ஒருவரளை முடிவு செய்தார்!

‘சாதகங்கள் பொருந்தியதால் மற்ற வற்றைச்
 சரியாகப் பார்க்கவில்லை சோம நாதர்.
 ‘பாதகமா செய்திடுவார் தரக்ரென்று,
 பையனது வெளியழகைக் கண்டு நம்பிச்,
 சூதறியா உளத்தினராய்ச் சம்ம தத்தைச்
 சொல்லிவிட்டார் நல்லதெனச்; சிறப்பு மிக்க
 சாதனையாய்த் திருமணத்தை நடத்தி வைத்துச்,
 சகலவித சீர்வரிசை மகிழ்ந்து தந்தார்!

ஆனந்தகம் விதைகள்

புக்ககத்தில் நுழைந்தவுடன், புகையும் தீக்குள்

புகுந்துவிட்ட சிலைபெற்றருள்! தனக்கு முன்பே
சுக்களத்தி எனத்தகுமோர் பெண்ணே ருத்தி,

சாகசமும், தங்திரமும், நடிப்பும் தேர்ந்தாள்;

துக்கமின்றிக் காதலன்தான் துணிந்து செய்த

துரோகத்தை இடித்துரைக்கும் வலிமை யோடு,
பக்கபல மாகவொரு குழந்தை கையில்

பரிமளிக்க, உரிமையுடன் விளங்கக் கண்டாள்!

மான்போல மருட்சியுடன் மயங்கி நிற்கும்

மனைவியிடம், கணவனெனுங் காத கன்தான்
தேன்போலும் மொழியரைத்தான்; “திரும் ணத்தால்
சேர்ந்திட்ட நீ, எனக்கோ இரண்டாங் தாரம்!
நான்போகும் பாதையிலே குறுக்கி டாதே!

நயங்தெம்மைப் பணிந்திடுவாய்; இன்றேல், தூண்டில்
மீன்போலத் துடித்திடவே நேரும்! வேறு
மீள்வதற்கும் வழியில்லை; புளிந்து வாழ்வாய்!”

ஊற்றுப்போல் நீர்சொரியும் கண்க ளோடும்
 உடனேதன் தந்தையின்பால் ஓடி வந்தாள் !
 ஆற்ரூண் ணைத் துயர்க்கடலில் ஆழ்ந்தார் தந்தை !
 ஆராய்ந்து பண்பறிந்து வரன்தே டாமல்,
 காற்றுள்ள நேரத்தில் தூற்றிச் சென்ற
 கயவரது புரட்டுகளை உண்மை யென்று
 சாற்றுகின்ற சாத்திரத்தால் மோசம் போனார் ;
 சாதகத்தைத் தீயிலிட்டுச் சூரு ரைத்தார் !

“என்மகளைத் துச்சமென எண்ணிக்கொண்ட
 இழிமகனுக் கொருபாடம் புகட்டு கிண்றேன் !
 நன்மகளைத் தரவியலாச் சாத்தி ரத்தால்
 நடைபெற்ற திருமணத்தை விலக்குச் செய்வேன்
 இன்முகமும், பொன்மனமும் பெற்ற வேரோர்
 ஏழைக்கு மறுமணமாய் மகளைத் தந்து,
 தன்மதிப் பைக் காத்திடுவேன் !” என்றார். அந்தத்
 தையலுமே மனமிசைங்து, வாழ்வு பெற்றார்கள் !

செங்குநீட் திருமணம்

ஓய்வுபெற்ற அதிகாரி உலக நாதர்

உணவருந்தி, வெண்சுருட்டுப் புகைத்த வாறு,
சாய்வாற் காலியிலே சரிந்தி ருப்பார்.

சரிகையிட்ட காஞ்சிபுரம் பட்டுச் சேலை
தேய்வுபெறு உரல்போன்ற இடையைச் சுற்றுத்—

திரளாகத் தொங்கவிட்ட சாவிக் கொத்து
போய்வரவே கிண்கிண்ணனும் ஓலியே முப்பப்—

போராடும் பேருடலாள் வேத வல்லி!

முத்தமகன் தகப்பனைப்போல் மெலிந்த மேனி;

முற்றிவிட்ட இதயநோயால் தாக்கப் பட்டோன்!
பார்த்துவந்த மருத்துவரோ எச்ச ரித்தார்;

படியேறிச் செல்லுவதும் தீமை என்றே!
ஆத்திரத்தால், மருமகளை அடக்கி யானும்

ஆருத திமிர்க்கருத்தால், வேத வல்லி,
காத்திருந்தாற் போற்கிடந்த ஏழைப் பெண்ணும்
கமலாவை அடிமையாக்கிக் கொண்டு வந்தாள்!

எள்மையெனும் சுழற்காற்றுல் அணைந்தி டாத
 எழில்விளக்காய்ச் சுடர்விட்ட மனைவி கண்டு
 முழுமையுற்றேரும் என்றெண்ணி, முத்த பிள்ளை
 முதலிரவின் இதங்காண முனைந்த போது...
 வலிமைமிக்க சாவென் னும் பகைவன் வந்து
 வனைத்திட்டான்! கிளைத்தெழுங்கு படர்ந்து தாவிச்
 செழுமையுற்ற பூங்கொடியும் சீர்கு லைந்து
 சிதைந்ததங்தோ : வேதவல்லி செய்த தீயை

பொற்றுவி யோடெவையும் போகு மன்றே?
 பொல்லாத கைம்மையினுங் கொடுமை ஏது?
 பெற்றுரின் பாழ்மனமும் பேத விக்கப்—
 பிறந்தகத்தை மறந்திடுமோர் நிலைமை யுற்றுவ்
 குற்றேவல் புரிகின்ற சிற்று ளாகக்—
 கூவியின்றிக் கிடைத்தவளை விடவா செய்வர்!
 வற்றுத விழியருவி பொழியும் நீரால்—
 மாமியாரின் சொல்நெருப்பை அணைத்து வந்து

ஆனங்தம் கவிதைகள்

அடுத்துள்ள இளையபிள்ளை படித்த வன்தான்;

அம்மாவுக் கெதிர்வார்த்தை அறிய மாட்டான்!
கடுத்தமுகம் கனல்தெறிக்கக், கமலா வுக்குக்
கட்டளையோ, அவனெதிரில் வரக்கூடாதாம்!
விடுத்தபெரும் ஆணையினால், அடுக்க ளைக்குள்
விதவையவள் சதமாக முடங்கிப் போனாள்!
எடுத்தழிக்க வொண்ணுத செல்வர் வீட்டில்
ஏந்திமையை இளையவற்குத் தேர்ந்து கொண்டார்.

மாப்பிள்ளை பார்ப்பதற்கு வந்த நாளில்

மங்கலமாய் மேளாஇசை முழங்கும் போது...
பூப்போன்ற கமலா, தன் துயர்ம றைத்துப்
புன்னகையும் மின்னவிட முன்னே வந்தாள்.
“கூப்பிட்ட தார்உன்னைக் குடிகெ டுத்த
கோட்டானே? அபசகுனம்! எங்கள் வீட்டுச்
சாப்பாடு தந்திட்ட திமரோ?” என்று
தலைமுடியை வளைத்திமுத்துத் தரையில் மோத—

வங்திருந்தோர் பரபரப்பாய் ஓடிச் சென்று,
 வசைபாடும் மாமியவள் இசைநிறுத்தி,
 வெங்திருக்கும் மூத்தவளின் நெஞ்சில் இன்னும்
 வேல்பாய்ச்சி விளையாடும் விந்தை கண்டு
 வங்தவழி மீண்டனரே! உலக நாதர்—
 வாய்ப்புகையை வெளிவிட்டுப் பேச லானார் :
 “இந்தபெருங் தாய்ச்சனியன் இருக்கு மட்டும்,
 இனியெந்தப் பெண்வருவாள் நம்வீட்டுக்கீ

பொங்கிவரும் செங்குருதி, கண்ணீரோடு
 போட்டியிட்டுப் பெருகிவரக் கண்ட பிள்ளை,
 தங்குதடை மீறி, அவள் தலையைத் தாங்கித்,
 தன்மடியில் வைத்து, முதல் உதவி செய்தான்
 “சங்கடங்கள் தீர்வதற்கும், அம்மா வக்குச்
 சரியான ஒருபாடம் தருவ தற்கும்,
 இங்கிவளை மணங்திடுவேன்!” என்றான். தங்தை,
 எதிர்ப்பின்றிச் சுருட்டொன்றைப் பற்ற வைத்த

வானுங் கடலுமங்கு மோனக் கலவையிடத்,
 தானுமக் காட்சியைக் காணும்பே ராவவுடன்,
 காலைமுதற் காய்ந்து, ககனம் ஓளி பாய்ச்சி,
 மேலைத் திசைமுழுகும் வெங்கதிர் ஞாயிறும்—
 ஆர்த்துப் பொங்கியெழுங் தார்ப்பரித்துக் கை நீட்டி,
 வேர்த்துத் துளிசிதறி, வேகமாய்த் தாவி,
 நிலமகளை முத்தமிட்டு, நில்லாமல் ஓடி,
 விலகி இசைபாடும் சங்கீத வெள்ளையும்—
 மாதர் முகமாய் மலர்ந்து, நல் சீதளத்தைத்
 தீதறச் சிந்தித் திகழுங்து, பின் அந்திவரத்;
 தேம்பிப் பிரிவேங்கிச் சீர்மங்கை மேல்முகடாய்க்
 கூம்பித் தவிக்கும் குளிர்வாவித் தாமரையும்—
 கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் எண்ணத் தொலையாத
 வண்ணப் புதுக்கோலங் தீட்டி வழங்கிவரும்
 நீலப் பெருங்திரையின் நீளத்தில் நேர்த்தியாய்க்
 காலம் வரும்வரையில் காத்திருந்து, காரிருளில்

விண்வீதி நின்று கண்சிமிட்டுங் தாரகையும்
 தண்ணீர்த் தடாகத்தில் தண்டுன்றும் அல்லியும்
 சோகங் தவிர்த்துச் சுடராம் அமுதத்தில்
 மோகம் மிகுந்திட, மூண்டெழும் ஆவலுற,
 இன்ப வெறியூட்டுங் தன் பொற் கிரணத்தால்
 மன்பதையை வாழ்விக்க மையல் வளர்ப்பதிலே
 எங்குங் தனக்கீடாய் யாதுமில்லை என்றெண்ணிச்
 செங்கோலை ஒச்சிவரும் சிங்காரத் தங்கநிலா—

மானும் மயிலினமும் மீனும் விளையாடத்,
 தேனும் சுவைக்கரும்பும் தீங்கனியும் ஓங்கிட,
 மல்லிகை பூஸ்லை மருக்கொழுந்து சண்பகம்
 நல்ல நிறப்புக்கள் எல்லாம் மலர்ந்திருக்கும்
 பூந்தோட்டம்; அங்கேல்லாம் நீந்தித் தவழ்ந்தோடு
 மாந்தர் உடல்தீண்டி மாருச் சுகமளிக்கும்
 ஈடற்ற தென்றலெனும் இத்தனை சூழ்நிலையில்...
 தேடக் கிடைக்காத தெய்வீகக் காறுலர்கள்;

ஆனந்தம் கவிதைகள்

ஆண்முகன் மன்மதன் ஆரணங்கின் பேரேழிலீக்
காண, அனுபவிக்கக் கண்கோடி வேண்டுமாம்!
தந்தங் கடைந்தெடுத்த சந்தன மேனியாள்;
சிந்தை கலக்கும் சேல்விழி; பால்மொழி;
கண்டனர் இருவரும்; உண்டனர் பார்வையினை!
விண்டனர் காதலை; விரைவாய் உரையாடி!
பெற்றேர் அறிந்தார், பிரித்தனரே காதலை...!
சற்றுப் பொழுதில் சரிந்ததவர் காதலும்!

இஃதே கவிஞர் எழுதிவரும் வாடிக்கை!
இஃதன் றி நேர்மாருய் இன்னே ரூலகமும்
உண்டன்றோ? என்கண்ணால் கண்டது கூறுவேன் :—
பண்டொருநாள் என்றாலும் பான்மை மறையவில்லை;
பட்டப் பகல்வேளை; கொட்டும் பெருமழையில்,
வெட்ட வெளியிலொரு குட்டிச் சுவரருகில்,
கண்பார்வை யற்றிடப் பெண்பிறவி பெற்றதால்
புண்ணியங் தேடுவோர் பண்ணிய தர்மத்தில்

சாகாமல் வாழ்ந்த தமிழ்ப்பெண் ஒருத்தியை...
 நோகாமல், மேனி நுடங்காமல் ஆபத்தில்
 காலொன் ரேடிந்த முடமாகி, ஞாலத்தில்
 கோலூன் றித் தாவியே சுவி இரந்துண்போன்...
 கிட்ட நெருங்கியே ஓட்டி உறவாடப்,
 பட்ட மரங்துளிர்த்து விட்டது காதல் இலை!
 தொட்டான் சிலபேசி; விட்டுப் பிரியவில்லை!
 கெட்டதா வாழ்வு? கொடி கட்டிப் பறந்ததே!
 எம்மை எழுதென் றென்னையவர் கேட்கவில்லை;
 உண்மை உணர்க உலகு!

நீர்மிடுக்காரி

காரணந்தான் என்னேடி, தோழி! நானுங்

கற்றவித்தை எல்லாமே காட்டி விட்டேன்!

பூரணமாய் அழகுதரும் சாத னங்கள்

புதுமையாகக் கிடைத்தவற்றை வாங்கி வந்தேன்!

தோரணங்கள் எழில்கூட்டும் பந்த லைப்போல்,

தொகைதொகையாய் அலங்காரம் செய்து கொண்டேன்!

சீரணிகள் யாவையுமே அணிந்து தீர்த்தேன்;

சிந்திடுவார் எவரையுமே காண வில்லை!

கண்ணேடி போற்பருவம் முழுதுங் காட்டும்

கவிஞரினை நந்த சல்லாவை உடலில் போர்த்திப்,

புண்ணைக்கும் வேல்விழிக்கு மையங் திட்டிப்,

புவிதழ்ப்போல் உதட்டுக்குச் சாயம் இட்டுப்,

பிண்ணைக்கு நிறம்மாற்ற மாவைப் பூசிப்,

பின்னழகு மறைக்காத கச்ச ணிந்து,

மண்ணைஞரும் அரசிபோலக் கைகள் வீசி,

மதர்ப்பாக நடக்கின்றேன்; பார்ப்போ ரில்லை!

என்ன இந்த எதிர்வீட்டுச் சிறுக்கி மட்டும் .

என் ணைவிடப் பேரழகி? வயது கொஞ்சம்;
பொன்னிறத்து மேனி; பெருங் கரிய கண்கள்;

பொலிவுதரும் உடற்கட்டு; புதுமை நோக்கு;
புன்னகையில் ஓரளவு கவர்ச்சி உண்டு;

பொய்பேசும் வழக்கமில்லை! இதனால் என்ன?
மன்ன வெலாம் அவள்முன்னே வாழ்த்துக் கூறி
வணங்கிடவா வேண்டும்? இது கொடுமை யன்றே?

என்னிடமும் பொருள்நிறைய உண்டென் ரூலும்,

எதற்காக அவள்போல வழங்க வேண்டும்?
தன் ணைவிட ஏழையர்மேல் இரக்கப் பட்டால்...

தன்னிலைமை கெட்டுவிட்டால் ஏது செய்வேன்?
முன்னிடத்தை நான்தேடி அமரச் சென்றால்
முளியெனத் தூற்றுகின்றார்; மூட மக்கள்!
என்னிதயம் என்தாழ்வைத் தாங்கி னலும்,
ஏற்காதே அவள் உயர்வை; அறிவாய் தோழி!

இளங்கிளி என்னும் பேரை

இயல்புடன் இட்டார் பெற்றேர்.

பளிச்சினால் இழைத்த சிற்பப்

பாவையாய்த் திகழும் அங்கம்.

களங்கமே துளியும் இல்லாக்

கவின்னிறை மதிபோல் தோற்றம்
விளங்கிட, இளைஞர் நெஞ்சம்

விழுங்கிடும் எழிலைக் கொண்டாள்!

காலையில் எழுந்த பின்னர்—

கல்லுரி செல்வ தற்குள்
சேலையில் நான்கு மாற்றிச்,

சிறகிலாக் கச்ச ணிந்து,
வேலையும் வெல்லுங் கூர்மை

விழிகளில் மையுங் தீட்டிச்,
சாலையில் நடந்து சென்றுல்...

சதிராட்டம் இளைஞர் காண்பார்!

எதிர்ப்புற மாக வந்தும்,
 ‘மனி என்ன?’ என்று கேட்டும்,
 பதில்பெறு விடினுங் கூடப்
 பணிவுடன் வணக்கஞ் செய்தும்,
 மதிப்புள உடையு டுத்தி
 மார்பிளை நிமிர்த்திக் காட்டிக்
 கொதிப்புறும் உள்ளங் கொண்டு
 கூட்டமாய்ப் பின்னே செல்வார்!

யாரையுங் துச்ச மாக
 எண்ணினாள் இதுவ ரைக்கும்:
 பாரையே ஆளத் தக்க
 பட்டத்திற் குரிய ளேனும்
 கூரையில் லாத வீடாம்
 கொழுநலை நாடா வாழ்க்கை!
 ‘யாரைத்தான் தேர்ந்தெ டுப்பாள்?’
 என்றேங்கி நின்றூர் பல்லோர்!

ஆனாக்கம் கவிதைகள்

தத்துவப் பாடஞ் சொல்லுங்
தகைமையால் பட்டம் பெற்ற
வித்தகர் ஆகி வந்த
விரிவுரை யாளர் ஓர்நாள்
சத்துள கருத்தைச் சொல்லிச்
“சந்தேகம் உண்டா?” என்றார்;
நித்திரை கலைந்தாற் போல
இளங்கிளி விழித்து நின்றன்!

பெண்மனப் போக்கின் ஆழம்
பிறராலே உணர்தல் ஆமோ?
தன்மனம் தேடிச் சென்ற
தத்துவ ஆசா னுக்கே
நன்மைன் யாட்டி யானுள்,
நாடெலாம் வியந்து பேச!
பொன், மணி யாவுங் தந்து
ஞரித்துச் சென்றார் பெற்றேர்!

நினைத்தவா றின்ப வாழ்க்கை

நேர்ந்ததாய் நம்பிக் கைதான்!

தினைத்துணை அன்பும் இன்றித்

தேன்னிலவு இனிப்ப தெங்கே?

‘பக்ஞத்துணை படித்தி ருந்தும்,

பக்குவம் பெருத வர்பால்

அனைத்துமே பாழ் பாழ்’, என்றே

அரற்றினால் பருவக் கிள்ளை!

வீசிடுங் தென்றற் காற்றில்

மிதங்திடும் மலரின் வாசம்

நாசியைத் தொடுவ தில்லை;

நல்வீணை நரம்பு போலப்

பேசிடுங் துணைவி சொற்கள்

பெருங்காதில் வீழ்வ தில்லை;

கூசிடா ஓப்ப ணைகள்

கொண்டவர் காண்ப தில்லை!

ஆனந்தம் கவிதைகள்

தீண்டிட அருகிற் செல்வாள்;
திடுக்குற்று விலகி நின்று
வேண்டுவார், பயிலும் போது
விளையாட்டு கூடா தென்று!
“மாண்டிட எனைவ தைக்க
மணங்தது குற்றம்!” என்பாள்;
“ஆண்டினிற் சிறிய உன்னை
அழைத்தும் யானே?” என்பார்.

‘என்னுடன் பேசில் இன்பம்
என்விழி பருகின் சொர்க்கம்
பொன்னுடல் தன்னைத் தொட்டால்
பூலோகம் ஈடாம் என்ற
மன்னவர் பலர் இ ருந்தார்!
மதியிழங் தும்மைத் தேர்ந்தேன்!
இன்னுமேன் உயிர்வாழ் கின்றேன்?’
என்றெருரு முடங்கல் தீட்டித்

தத்துவத் தார்க்குச் சோஃத்துத்
 தனியிடம் மறைந்து நின்றார்ஜா;
 பித்தனைய் மாறி ஞற்போல்
 பெருங்குர வெழுப்பி அன்னர்,
 “சித்தமே அறிந்தி டாது
 சென்றுயே, உயிரே! உன்னை
 நித்திய கண்ணி யாய்வன்
 நினைவிலே பதித்தி ருந்தேன்!

தனியனைய் வாழு மாட்டேன்
 தங்கமே! உணப்பி ரிந்தே
 இனியெனக் கென்ன வேலை?
 என்கல்வி உன்னைக் கொன்ற
 சனியஞே?” எனச்ச பித்துத்
 தற்கொலை செய்யு யன்றூர்!
 “இனிமையின் எல்லை கண்டேன்,
 எணையாள்வீர்!” எனத் தடுத்தாள்!

யன் பார்த்தா

சுருண்டமுடி, நேர்வகிடு, சிவந்த மேனி,
 சறுசுறுப்பாய் இயங்குகின்ற கால்கள், கைகள்;
 மருண்டெதையும் நோக்காத மிதந்த பார்வை;
 வாயிதழில் தொத்தினிற்கும் புன்ன கைதான்!
 இருண்டங்கிரக் காற்சட்டை, முழுக்கைச் சட்டை,
 ஏற்றவாறு தொங்குகின்ற கழுத்துப் பட்டை!
 உருண்டோடி ஒன்றையொன்று துரத்திச் செல்லும்
 உந்துவண்டி விரைவுகுன்றி, ஓரம் நிற்க—

இடக்கையில் கருப்புங்கிரச் சிறிய தோல்பை
 எடுத்தவாறு கீழிறங்கி நேரே பார்த்தான்.
 அடுக்கிவைத்த பெட்டிபோல உயர்ந்து நிற்கும்
 அண்ணைந்தால் கழுத்துநோவும் மாடமொன்றில்
 முடுக்கிவிட்டால் மேலேற்றும் படியில் சென்று
 மூடியதும், பொத்தானில் விரலை வைத்தான்.
 மிடுக்காக ஓர்கண்த்தில் மூன்றும் மாடி
 மீதுறங்கி, வெளியேறி, முன்னே நோக்கி,

எதிர்ப்புறத்தில் சாத்தப்பட்ட டிருந்த தான்

எழில்மிக்க கதவின்மேல் நளின மாக

அதிராமல் நகருணியால் தட்டும் போதே—

‘ஆ’வென்று திறங்கிடவே-உள்ளு மூந்தான்
சதிராடும் மயில்போன்ற மங்கை நல்லாள்—

“சரியான நேரத்தில் வந்தீர்!” என்றே
புதிர்போட்டாள்; சாய்வாக அமரச் சொன்னாள்!

“புறப்பட்டு வரும்வழியில் பயணம் நன்றாய்

இனிமையுடன் இருந்ததா? என் ரூர்வத் தோடும்

இன்சவைநீர் சிற்றுண்டி தந்து கேட்டாள்!

“தனிமையினால் தவித்திருப்பீர்?” என்றாள். “என்றன்
தங்கையினி உடன்வருவாள்; அச்ச மில்லை!

அங்யாயக் குறும்பிஅவள்; பேச்சுக் காரி!

அழகைப்போல் மிகுதியான அறிவும் உண்டு!
சனியனே! இன்னுமென்ன வெட்கம்? உன்னைச்
சரியாகப் பார்க்கட்டும்; உட்கார்!”; என்றாள்.

ஆன்தம் கவிதைகள்

திருவாளர் மணிக்குஉன்னைப் பிடித்துப் போகும்!

சென்னையிலே உயர்அலுவல் எனினும், இன்றே
பெருங்கராம் பம்பாய்க்குப் புதிதாய் வந்தார்!

பேசுதற்கும், பிரியமுடன் பழகு தற்கும்,
அருவாய்ப்பாய் உந்துவண்டி ஏறி, நீவிர்

அரைநாளில் ஓரளவு சுற்றிப் பார்த்து,
வருவீர்! நான், அதற்குள் என் கணவர் இங்கே
வரக்கூடு மா,என்று தெரிவேன்” என்றார்கள்!

திகைப்பாலே வாய்மொழியை மறந்தி ருந்த

செல்வனுக்குக் கசந்திடுமோ இவ்வேற் பாடு?
மிகப்பலவாய்ப் பல்தெரியக் குழறிக் கொண்டே
வெளிச்சென்றான், துணையான இளம்பெண் ஞேடு!

நகைப்பன்றி வேறுநகை அணியா மங்கை
நாகரிக உச்சியிலே சிமிர்ந்து நின்றார்கள்;
புகைபோன்ற புடைவைக்குள் கொப்பூழும் தோன்றும்
புதுமையான கையில்லாச் சட்டை மேலே!

புத்தரைப்போல் உயர்கொண்டை! குதியு யர்ந்த

பொன்னிறத்துக் காற்செருப்பே! உதட்டில் சாயம்!
மெத்தவிரை வாய்ச்செல்லும் வண்டி நின்றால்,

மெதுவாக அவள்தோள்மேல் வீழ்வான்; மீள்வான்!
வித்தியாச எண்ணமின்றிச் சிறிது தூரம்

விறுவிறுப்பாய்ப் பேசிவந்தாள் கூச்ச மின்றி
உத்தமனும் அல்லன் அவன்! உணர்வு மங்கி
உதட்டோடும் இதழ்பொருத்தி முத்தம் சந்தான்!

அவ்வளவே...! ‘பளீர்’என்று மின்ன லைப்போல்

அறைந்திட்டாள் கண்ணத்தில் மாறி, மாறி!
செவ்வாயில் குருதிகொட்டத் திடுக்கிட டுப்போய்ச்

சிந்துகின்ற கண்ணீரும் துடைத்தி டாமல்—

“இவ்வளவும் உந்தமக்கை செய்த குற்றம்!

யான் உன்னைப் பெண்பார்க்க வரவே யில்லை!

எவ்வளவோ தடுத்துரைக்க எண்ணிக் கூட,

என்பேச்சை எங்கேஉன் அக்கா கேட்டாள்?

ஆனங்தம் கவிதைகள்

நண்பனுக்குத் திருமணந்தான் நடந்த போது

நலீந்திருந்தான் என்மனைவி பிள்ளைப் பேற்றுவில்;

அன்புடனே அழைத்தும்வர இயல வில்லை;

அலுவலகம் விடுமுறையால் இன்று வந்தேன்!

என்பொல்லாக் காலமன்றோ? இரண்டாம் மாடி

ஏறுதற்குத், தவறுதலாய் மூன்றில் வந்து,

முன்பல்லைப் பறிகொடுத்தேன்! எங்கே சொல்வேன்?

முகத்தையெங்கே வைத்திடுவேன்” எனக் கரைந்தான்.

வண்டியோட்டி வியப்புடனே சிறுத்தி விட்டான்.

மராட்டிமொழி பேசவல்ல அழகு நங்கை,
கண்டேகர் என்கின்ற மருத்து வர்பால்

கடிதாக ஓட்டுமாறு சொல்லிக் கொண்டே—

தண்டனையால் தவிக்கின்ற பிள்ளைக் குத்தன்

தலைப்புச்சே லைகிழித்துத் துடைத்தாள் வாயை!

மண்டிவரும் குருதியினைப் பார்த்த பின்னே,

மன்னிப்புக் கோருகின்றாள் தவற்றுக் காக!

அங்கிதற்குள் நிகழ்ந்த ஒன்றை அறிய லாமா?

அதேநேரம்; அதே வீட்டின் இரண்டாம் மாடி :—
சங்கிதச் சீழ்க்கைலி எழுப்பிக் கொண்டே —

‘சட்டென்று, திறந்திருந்த அறைநு மழுங்கு—
“சிங்காரச் சென்னைநகர் வாழ்வோன்; நான்தான்!

சிறியவன்னன் பெயர் மணியன்! ஆமாம், மீனு!
எங்கேஉன் அத்திம்பேர் காண வில்லை?
எதிர்பார்க்கும் அக்காவும் எங்கே போனாள்?

புதிதாக வந்தாலும் சரியாய் வந்தேன்!

புரிகிறதா என் திறமை? போகப் போக
அதியாகக் காண்பாய் நீ; அதிருக் கட்டும்;

அலங்காரம் போதுமென்றா நிறுத்தி விட்டாய்?
குதிகாலை மறைப்பதற்கா புடைவை? என்ன...

குடும்பப்பெண் போல் காலின் விரலில் மெட்டி?
இதில்கு சட்டமென்றா சொல்லு கின்றாய்?
இங்கெல்லாம் இப்படியா? அறியேன்!” என்று

ஆனந்தம் கவிதைகள்

முதடுற்கு மறந்துவிட்ட குழாய்த்தண் ஸீர்போல்
 மொள்ளாமல் வார்த்தைகளைக் கொட்டிக் கொண்டே
 கூடுதலாய்ப் பேசுகின்றுன் ஒருவன்! ‘நல்ல
 கோமாளியா? பித்தனு?’ என்றேங்கி
 வாடுகிறுள் தனிமையிலே உள்ளி ருக்கும்
 வனிதையவள், அண்மையிலே மணந்து வந்தாள்!
 ,ஓடுதற்கும் வழியின்றி மறைக்கின் ரூனே;
 ஒருவழியுங் காணேனே!’ எனத்த வித்துத்—
 “தவருக...” எனப்பேச்சைத் துவக்கு தற்குள்—
 “தயவுசெய்து நீ அவ்வா றெண்ண வேண்டாம்,
 சுவரா நான்? அவர்களைல்லாம் வரும்வ ரைக்கும்
 சுவையாகப் பாட்டொன்று பாடேன்; கேட்போம்!
 எவருடைய இசையரங்கும் நானில் லாமல்
 என்ஊரில் நிகழாது! பைத்தி யந்தான்!
 நவராத்ரிப் பொம்மைபோல் அசைய மாட்டேன்!
 நாணமென்ன? பக்கத்தில் அமர லாமோ’

படபடெனப் பேசியவன் பின்ந கர்ந்தான்—

பளபளக்கும் சலவைக்கல் தரைவ முக்கித்
தடக்டெனக் குப்புறவே வீழ்ந்தான்! சீழே

தரைமீது முகம் பதிய—முக்கும் பல்லும்
கடக்டென மோதியதால் நிலம்சி வக்கக்

கண்டுநின்ற பெண்தகையாள் கதிக லங்கிச்
சடசடென நீர்தந்து கழுவச் சொல்லீச்

“சடுதியிலே என்பின்னர் வாரும்!” என்று—

கண்டேகர் மருத்துமனை அழைத்துச் சென்றாள்!

கனவேக மாய்வந்த இருவர் கண்டு,
பண்டுவந்த நோயாளி முறைத்துப் பார்த்தான்:

பழையநண்பன் மணியெனவும் புரிந்து கொண்டான்.
பெண்டிருமே சந்தித்து விவரம் பேசிப்

பிழைநேர்ந்த காரணங்கள் அறிந்து விட்டார்!
திண்டாட்டம் தீர்ந்துண்மை தெளிந்த தேஞும்
சிதறிவிட்ட பற்களுக்குப் போறுப்பு யாரோ?

கல்லூரி விடுதி தன்னில்
 கண்ணாறும் முருக வேஞும்
 எல்லாரும் போல அன்றி
 இணைபிரி யாத நண்பர்!
 கல்வியில் துறைகள் வேறுய்க்
 கற்றனர் எனினும், மற்ற
 பல்வகை நடப்பும் ஒன்று
 படுத்தின; அறையும் ஒன்றும்!

இருபது வயதை எட்டும்
 எழில்மிகு கனவுக் காலம்;
 பருவமோ மனித வாழ்வில்
 பக்குவம் தோன்று நேரம்;
 ஒருவரின் உடையை மற்றேர்
 உடுத்திடல் கண்ட தோழர்
 ‘இருவரும் மனைவி யையும்
 மாற்றுவர்’ என்றும் சொன்னார்!

தோள்மீது கையைப் போட்டுத்

துடிப்புடன் முருக வேஞும்
கோள்ளுட்டும் தோழர் சூட்டம்

குமைங்கிட உறுதி தந்தான்!

“நாள்மட்டும் என்றோ? ஆனால்

நட்புக்கோர் எடுத்துக் காட்டாய்
ஆள்மாற்றச் சம்ம தித்தேன்;

அறைக்கவல் ஏற்பீர்!” என்றான்.

பெற்றோர்கள் பணம் அ னுப்பப்

பிள்ளையர் பொறுப்பு ணர்ந்து
கற்றுல்தான் உறுதி! அன்றிக்,

காலத்தைக் கரைத்து விட்டு,

மற்றோர்க்குப் பார மாகி

மகிழ்பவர் நிறைய உண்டே!

சற்றேற்றும் எதிர்கா லத்தைச்

சார்ந்திடின் தவறே இல்லை.

ஆனந்தம் கவிஞரத்துகள்

முருகவேள் பட்டம் பெற்று,
மொழியியல் வல்லா னுகிஃ்,
பெருகவோர் அலுவல் தேடிப்,
பிறர்மெச்சம் வாழ்வு நேர
உருகிடும் கண்ணன் விட்டே
ர் மாறி வந்து சேர்ந்தான்!
கருதிய பயிராய் நண்பன்
கலங்கினுன் கண்ணீர் சிங்கி!

கனிமொழி என்னும் பேரைக்
காரணப் பெயராய்த் தாங்கி,
இனிமையும் எழிலும் கூடி
இளமையிற் கொலுவி ருந்தும்
தனிமையைத் தீர்க்கொ ணது,
தங்கதக்குக் கவலை யாகிப்
பனிமலர் ஒன்று வாடும்
பான்மையைக் கண்ட சுற்றும்-

இருமனம் ஒருங்கி ணைத்தே

எழில்மணம் பரப்பும் நல்ல

திருமணம் இருவ ருச்சும்

கோங்தனர்! ஓலை பெற்றும்

வருமாறு புரியா னுகி

வருங்தினன் கண்ணன் தானும்;

திருமணத் தன்றைக் குத்தான்

தேர்வுநாள் ஆனதாலே!

உயிர்க்குயி ரான தோழன்

வரவொண்ணே நிலைமை ஓர்ந்து

செயிர்த்தனன் முருக வேஞும்!

சிலையெனுங் துணையி டத்தே

அயர்விணை உரைத்தான்! அன்னள்,

அவளருங் கொழுநன் நட்பைப்

பயிர்ப்புடன் உணர்ந்து கொண்டாள்;

பழகிய நெருக்கம் கண்டாள்!

ஆனந்தம் கவிதைகள்

புதுமலர்த் தேஜை மாந்தி
மயங்கிடும் வண்டு போலப்,
புதுவாழ்வின் தனிமை இன்பம்
பூரண மாக உண்டு,
மெதுவாக நகர்ந்த நாளை
விரட்டியே, நன்மை தீமை
பொதுவாக்கிக், காணும் ஊரார்
போற்றிடும் நெறியில் நின்றார்.

நீண்டநாள் ஆன பின்னர்
நெருங்கிய நண்பன் கண்ணன்
ஆண்டொரு பணியைப் பெற்றேன்
அவ்லூர்க்கு மாற்ற லாகி
வேண்டிய படுக்கை பெட்டி
மிடுக்குடன் வந்து சேர்ந்தான்
'மீண்டும் நாம் கூடி ஞேமே;
விந்தையே! எனம் கிழங்கார்.'

“கனிமொழி வா வா; என் றன்

கண்ணைப் பார்த்துக் கொள்வாய்;

இனிமேல்நீ என்னைப் போலே

இவனையுங் கருத வேண்டும்;

தனியாக வேறு வீட்டில்

தவித்திடா வண்ணம், இங்கே

எனக்குள வசதி முற்றும்

ஏற்பாடு செய்வாய்!” என்றான்.

கொழுநனே தெய்வம் என்னுங்

குலக்கொடி, கரங்கு வித்துத்

தொழுதனள் கூறு கின்றான் :—

துணைவரின் துணைவ ருக்குப்

பழுதிலா வாறு பார்க்கும்

பக்குவங் தெரிந்த வள்ளான்

கழுதையாய் உழைப்பேன்!” என்றான்;

கண்ணாலே திடுக்குற் றுனே!

ஆனந்தம் கவிதைகள்

அப்பாவி முருக வேளோ—

“அவளது நகைச்சு வைக்குத்
தப்பாகப் பொருள்கொள் ஓதே!
தயங்காதே கண்ணே!” என்றார்ஜுன்.
அப்பால்போய் மனையாள் நோக்கி—
“அப்படிச் சொல்ல லாமா;
எப்போது விளையாட்டு?” என்றே
ஏகினன் அலுவ லுக்கே!

கண்ணன்னே பெயருக் கேற்ற
கண்ணியன்! அன்றேர் நாளில்
நண்ணிடும் முடிவு சற்றும்
நடைமுறைக் கியலு மாவென்(று)
எண்ணிடா உளத்த ஞகி,
முருகவேள் இயம்பும் சொல்லைப்
பெண்ணிடம் பேசு கின்றார்ஜுன்,
பிறன்மனை விழழும் பேதை!

‘மனைவியை மாற்றிக் கொள்ளும்

வழக்கமும் தமிழர்க் குண்டோ?

நினைவினிற் சூடு அந்த

நெறிகெட்ட செயலை எண் ணும்
உள்ளெயாரு மனித னென்றே

உள்வீட்டில் தங்க வைத்த
வினையினை யாரி டத்தில்
விளம்புவேன்! எனவ ருந்திக்

கணவனின் வருகை நோக்கிக்

கனிமொழி காத்தி ருந்தாள்.

உணவினை இருவ ருக்கும்

ஓழங்காகப் படைத்த பின்னர்;
கனவினிற் கவிதை பாடும்

கட்டிலிற் படுத்துக் கொண்டே
மனவினை முடிந்த நாளாய்

வழங்காத அறிவு ரைத்தாள் :—

ஆனந்தம் கவிதைகள்

“ மார்கழிப் பறங்கிப் பூவை
 வாயிற்கோ லத்தில் வைப்பார் ;
 கூர்கொனும் வாழைப் பூவைக்
 குழம்பாக்கி இலையில் வைப்பார் ;
 சீர்கொனும் மூல்லைப் பூவைச்
 சிறங்கிடக் குழலில் வைப்பார் ;
 தூர்கொனும் எருக்கம் பூவைச்
 சுடுகாட்டில் அன்றே வைப்பார் !

நண்பரிற் கூட இந்த
 நால்வகை உண்டே, அத்தான் !
 திண்ணையில் அமர்ந்து செல்வோர் ;
 தெருவோடு பேசிச் செல்வோர் ;
 உண்ணவும் இட்டு வந்தால்
 உட்கார்ந்து தின்று செல்வோர் ;
 பெண்ணேடு துயிலும் இன்பப்
 பேழைக்கும் வந்து செல்வோர் !

என்னவோ பொறுப்பில் வாமல்
 எப்போதோ சொன்ன சொல்லை
 இன்னமும் நினைவில் கொண்டே
 நிறைவேற்ற இங்கு வந்த
 கண்ணாலே நண்ப ருக்குள்
 கடையஞம் ; கயவ வூவான் !
 கண்ணியர் கற்பின் மேன்மை
 கருதாத மூடன் !” என்றாள்.

“நம்பிக்கை மோசம் செய்த
 நயவஞ்சக் கள்வன், நட்பாம்
 செம்பொன்னைக் கரியாய் எண்ணும்
 சீர்கெட்ட கீழோன் தன்னை
 வெம்பகை யாக்கி விட்டேன் !
 “விடுவேநே ?” என்றெ முந்தான்,
 தம்பியோ கம்பி நீட்டித்
 தப்பினான் ; உயிர்பி மழுத்தான் !

கனியமுது

ஆனந்தம் கவிதைகள்

உள்ளே

மாணங் காத்தாள்.

உடன் பிறங்கேகால்லும்

தாய்மைப் போர்.

அளவோடு பிள்ளை.

மருத்துவரின் மனமாற்றம்.

இல்லானும் நிலமெனும் நல்லானும்.

தமிழ்ப் பண்பு காத்தார்.

சூட்டுறவே நாட்டுயர்வு.

பள்ளித் தொழி.

காலையிலே கழுனிக்குச் செல்வார் ; வெய்யில்
கடுமையாக ஏறியபின் வீடு வந்தும்
வேலையிலே முதியவரின் சாயல் இன்றி
மிடுக்கிருக்கும் ; சுறுசுறுப்பு மிகுந்தி ருக்கும் !
மாலையிலே மையிருட்டுப் படரு முன்னர்
மதிப்புடனே சலவையுடை தரித்த வாறு,
சாலையிலே கைப்பிரம்பைச் சுழற்றிக் கொண்டே
சடசடென நடந்திடுவார் ; இரவே மீள்வார் !

“இங்நேரம் நகரத்தில் அலுவல் என்ன ?
என்றவரின் மனைவிளக்குக் கேட்ப தில்லை.
பொன்னேபோல் கணவரையே போற்றிக் கொண்டு
புமுக்கத்தை மனத்திற்குள் முடிக் காப்பாள் !
தன்னிடத்தில் இல்லாத எதையோ அந்தத்
தையவிடம் பெறத்தானே செல்லு கின்றூர் ?
‘என்னிடத்தே வைத்த அங்புங் குறையக் காணேன் ;
ஏனதிலே தலையிடுதல் ?’ என்றி ருப்பாள்.

பத்தாண்டு காலத்தின் முன்னே, ஓர் நாள்
 பணம்கேட்க நகருக்குச் சென்ற போது
 வித்தாரக் கள்வன், இவர் கடனுக் கஞ்சி
 விட்டைவிட்டே மறைந்தோடி ஒழிந்து போகக்
 கொத்தாத கனிபோன்ற மனைவி ஒன்று
 கொடுமைங்கிலைக் காட்பட்டுத் தவித்தல் கண்டு
 பித்தான நெஞ்சத்தில் இரக்கம் பொங்கப்
 பேணிவரத் தலைப்பட்ட அன்பு நாதர்...

ஏமாந்த கமலத்தைத் தேற்றச் சென்றே
 இனம்விளங்கா மனமயக்கம் எய்தப் பெற்றார் !
 காமாந்த காரமில்லை ; ஆனால் இன்பக்
 காதலென்று கூறுதற்கோ வயது மில்லை !
 சாமான்ய அன்புமில்லை ; கானை விட்டால்
 சாவதற்கும் துணிகின்றால் கமலம் ! இந்தப்
 பூமான்மேல் உயிர்வைத்தாள் ! உலகம் கண்டால்
 புரளிசெய்யும் என்பதனால் முடங்கி வாழ்ந்தாள் !

ஆளங்தம் கவிதைகள்

அன்புவெள்ளம் பெருகிவரும் உள்ள மேனும்
 ஆற்றுவெள்ளம் கோடையிலே வறண்டாற் போல—
 என்பு நரம் புக்குருதி தசைதோல் சேர்ந்த
 இவ்வடலும் நோய்ப்படுதல் இயல்பே யன்றே?—
 அன்புநாதர் காய்ச்சலினால் அவதி யுற்றூர்;
 ஐங்தாறு நாளாக எழுவே யில்லை!
 தன்பேதைக் கமலமுகம் மலரச் செய்யும்
 தனிக்கத்தோன் காணுது வாடும் என்கிற

மெதுவாகத் துணைநல்த்தை அருக மூத்து
 வெண்கூந்தல் கோதிலிட்டுத் தயக்கத்தோடும்,
 எதுவரினும் சரி என்ற உறுதி யோடும்,
 ஏக்கமுறும் இதயத்தைத் திறந்து காட்டி,
 இதுகாறுங்கூருத செய்தி சொல்லி
 இட்டுவர இறைஞ்சுகின்றூர்! ஆயின் அன்னை
 “பொதுவாக இதுநமக்குப் பழக்க மில்லை;
 போர்முனையில் உள்ளமகன் வரப்போ கின்றுன்.

கடிந்துகொள்வான்” என மறுக்க—மகனும் வந்தான் !
 கண்களிலே புனல்சிந்தக் கதையைச் சொன்னார்.
 இடிந்துவிட்டான் ! “ எவளாந்த இழிகு லத்தாள்,
 என்தங்கை பணம் பறிக்கச் சூழச்சி செய்தாள் ?
 முடிந்துவிட்ட நாடகந்தான் ! உடனே சென்று
 முதேவித் தொடர்புகளை முறிப்பேன் !” என்றான்.
 ஒடிந்துவிழும் உள்ளத்தை நிமிர்த்திக் கொள்ள
 உட்கார முயல்கின்ற தங்கை காவில்.....

“அய்யோ, என் துறையே !” என் ரேஷி வீழ்ந்தே
 அவிழ்ந்தலையுங் கூந்தலுடன் விழிநீர் ஒட
 மெய்சோரப் புலம்புகின்ற கமலம்—தன்னை
 மேம்படுத்தித் தான்படுத்த இறைவன் நோக்கிப்
 பொய்யோ நம் வாழ்வெல்லாம் ? புனிதங் கெட்டுப்
 புன்மொழிகள் கேட்டுயிருங் தரியேன் !” என்றாள்;
 மெய்யாக்கி வெற்றுடலைக் கிடத்தி விட்டு,
 மேன்மையுடன் உயிர்நித்து மானங் காத்தாள் !

உடன் பிங்ஙந்தே ஒநால்வும்

அரிசியிலே கல்பொறுக்கிக் கொண்டி ருந்தேன் ;

அடுத்தவீட்டுச் செங்கமலம் உள்ளே வந்தாள்,
வரிசையான செம்பற்கள் வெளியே தோன்ற !

“வாடியம்மா ?” என் றழைத்தேன் வாடிக் கைதான்.
கரிசனமாய்க் கையிலுள்ள முறத்தை வாங்கிக்

“கல்லுக்கும் அரிசிக்கும் வேறு பாடே
சரியாகப் புரிவதில்லை இப்போ தெல்லாம் ;
சரிதானு அக்கா, நான் சொல்வ ?” தென்றுள்.

“இப்படியே மனிதரிலும் இருக்கின் ரூர்கள்

யாரென்ப தறிவாயா ?” என்று கேட்டேன் ;
அப்படியே தலைகவிழ்ந்து நிலத்தை நோக்கி

அங்கமெலாம் குன்றிப்போய்க் குறுகிவிட்டாள்.

“எப்படி நீ தெருவிலுள்ள வீட்டார்க் கெல்லாம்
என்வீட்டில் இருவருக்கும் சண்டை என்று
செப்பிவந்தாய் ? இவைதாம் நீ எமக்குச் செய்யும்
சிறப்பான உதவிகளோ ? உண்மை என்ன :—

அலுவலகக் கலைமன்ற நாட கத்தில்

அடக்குமுறைக் கணவனுக அவர்ந டிக்கக்க்—
கொலுவிருக்கும் பொம்மையென வாய்பே சாத

குணவதியாய் நான் நடிக்கும் காட்சி ஒன்றில்...
வலுவுள் எதியாலே அடித்துப் போடும்

மனமுருக்கும் ஒத்திகையை நடத்திப்பார்த்தோம்.
சிலுவையிலே வதைப்பட்ட ஏச வோடு

சேர்ந்திருந்த யூதாசாம் துரோகி கைப்போல்—

எங்கள் து நலம்விரும்பும் தோழி போல

என்றென்றும் பழகிவந்து தீமை செய்தாய்
செங்கமலம் ! உனைச்சொல்லிக் குற்ற மில்லை !

செந்தமிழின் பெயராலே வாழ்வை ஓட்டித்
தங்களையே வளர்த்துவரும் சிலபேர், இன்று

தமிழழிக்கும் பகைவரது கூலி யாளாய்ச்,
சிங்கமென மொழிகாக்கும் மறவர் தம்மைச்

சிறுமதியால் தாக்குகின்றூர் ; அவரும் வாழ்க !

தாய்மைப் குபா

பரந்தாமன் சீத்தாவை மணம்பு ரின்து
 பத்தாண்டு காலத்தைக் கழிப்ப தற்குள்—
 வருந்தாத நேரமில்லை ; குலங்த மழுக்க
 வழித்தோன்றல் ஒன்றேனுங் காணே மென்று !
 சிறந்ததெனப் பெரியோர்கள் மொழியைக் கேட்டுச்
 செல்லாத திருத்தலங்கள் எங்கு மில்லை !
 “இறந்தாலும் ‘புத்’ என்ற நரகுக் கன்றே
 ஏகிடுவோம் !” என்றஞ்சி நானும் செத்தான் !

ஏங்காதோ பெண் னுள்ளம் தாய்மைக் காக ?
 ஏற்றிடுமோ மலடியெனும் இழிந்த சொல்லை ?
 தாங்காத துயரத்தை மறைத்த வாரே
 தனிமையிலே தான்பெருக்கும் கண்ணீர் ஒடை !
 நீங்காத வாஞ்சைசுடன் கணவன் கொண்ட
 நெருக்கத்தில் சிறு பிளவு தோன்றக் கண்டாள்.
 திங்கான பாதையிலே போகான் என்ற
 சிறப்புக்கும் மாசுவர நடக்க வானுன் !

கொஞ்சி மணம் மகிழுதற்குக் குழந்தையில்லாக்
 குற்றமெலாம் பெண்மீது மட்டுங் தானே ?
 கிஞ்சிற்றும் தன்குறையை எண்ண மாட்டான் !
 கெட்டொழியத் திட்டமொன்று தீட்டிவிட்டான்
 நஞ்சனைய கருத்தளித்தார் சுற்றுத் தார்கள் :—
 நல்லதோரு பெண் தேடி மணந்து கொண்டால்
 எஞ்சியுள்ள வாழ்நரவில் மகன்பி றப்பான் ;
 ஏராள சொத்துக்கும் வாரி சூவான் !

முத்தாளின் சம்மதத்தைப் பெறுவ தற்கு
 முனைந்திட்டான் ! கடிதமொன்றை எழுதிக் கொண்ட
 கூத்தாடும் கரங்களொடு, குழறும் வாயால்,
 குனிந்த தலை நிமிராத தோற்றங் காட்டிச்
 “சீத்தா ஓர் கையொப்பம்...” என்ப தற்குள் ;
 சிற்றத்தால் முகஞ்சிவக்கச் சீறி நின்று,
 “சாத்தானின் கையாளாய் ஆனீர், அத்தான் !
 சரியான முடிவொன்றை நானே சொல்வேன் :

ஆனந்தம் கவிதைகள்

தங்களுக்கு மகவில்லை ; எனக்குங் தானே ?

தனியாக இன்னெருத்தி வருவ தாலே
தங்களுக்கு மகன்பிறந்தால், எனக்கு நேரும்
சௌகரியம் ஏதுமுண்டோ ? அதனால் இந்தச்
சங்கடத்தைத் தீர்ப்பதற்கு, நானும் மற்றோர்

தகுதியுள்ள கணவரையே தேட வேண்டும் !
இங்கிருவர் மனக்குறையும் திரு மன்றே ?
என்ன பதில் ?” எனக்கேட்டாள் வீர மங்கை !

இடியோசை கேட்டவனுய்த் திடுக்கிட உப்போய்
எதிர்விற்கும் திறனற்ற கணவன் நோக்கி,
, ‘அடியாளை மன்னிப்பீர், அத்தான் ! இந்த
அலங்கோலம் யாதொன்றும் நிகழ வேண்டாம் !
முடியாத செயலுண்டோ உலகில் இன்று ?
முதிர்ந்ததோர் உடற்கூறு வல்லா ராலே
விடியாத நம்வாழ்வில் வெள்ளி தோன்றும் ;
விரைங்திடுவோம் ! “என்றிட்டாள், வெற்றி பெற்றுள் !

“அன்றூடம் மாலையிலே வீடு வந்து

அரைக்கவுளி வெற்றிலையைத் தந்து செல்வான்;
இன்றளவும் ஒரு நாளும் நின்றதில்லை;

இன்னும் ஏன் வரக்கானேனும், அல்லா பிச்சை?
என்றுமிலாப் புதுமையாக நேர்ந்த தென்ன?

ஏனப்பா மரியகுசை அறிவா யாா?

சென்று அவனைக் கேட்டிடுவாய்; கிடைக்காவிட்டால்,
சிறு கடையில் வாங்கிவா!” என்றேன், போனேன்.

வெற்றிலையைப் பக்குவமாய்க் கிள்ளி வந்து,

வெவ்வேறுய்த் தரம்பிரித்து, வாடிக் கைக்கு
விற்றுவரும் எளிதான் வருமா னத்தில்—

வீட்டுக்குள் இருமணைவி! மாற்றி மாற்றிப்
பெற்றுவிட்ட பிள்ளைகளோ எட்டுப் பேராம்!

பெற்றேர்க்கும் தள்ளாத முதுமைக் காலம்;
வற்றூத வறுமையன்றி என்ன வாழும்?

வாட்டத்தைப் போக்குதற்கு வழிதான் யாது?

ஆனந்தம் கவிதைகள்

கேட்டுவரப் போனாலே மரிய சூசை

கிண்டலான சிரிப்போடு திரும்பி வந்தான் ;
“கேட்டாரா ஜயா, நாம் சொன்ன பேச்சைக்

கேளாமல் இருமைனவி கொண்ட தாலே
போட்டிக்குப் பிரசவீத்தாள் மூத்தாள் ; இன்று

பொல்லாத காய்ச்சலினால் தொல்லை கண்டாள்,
நாட்டுக்கே தீமையன்றே இதனால் ; ஜயா,

நான் கொஞ்சம் வீடுவரை செல்வேன் !” என்றான்.

“உனக்கென்ன அதற்குள்ளே விரைவாம் ?” என்றேன்.

“உடல் நலத்தில் குறைவுண்டோ, யார்க்கும் ?”
என்னத்

தனக்குள்ளே நாணமுற்றுத் தலைக விழுங்கு,
தயக்கமுடன் மரியகுசை பேசு கிண்றான் :—

“எனக்கொன்றும் இல்லை ஜயா இனைய பெண்ணை
இங்கழைத்து வந்துள்ளேன் பிரச விக்க ;
மனக்கவலை புரியாத மனைவி, மற்றோர்

மகவுதர இருக்கின்றாள் இன்றே, என்றே ? ”

கனியமுது

“ஆந்தையினைப் பழித்திட்ட கோட்டான் போல
அவனைப் போய் நீ என்னி நகைத்தா யன்றே?
மாந்தரினம் தழைப்பதுதான் முறையென் ரூலும்
வருங்காலக் குடிமக்கள் வதைய வேண்டா!
ஆய்ந்துணர்ந்து குடும்பத்தின் வருமா னத்தை-
அழகான உடல்வளத்தை-எதிர்கா லத்தின்
வேந்தராகப் பின்னொகளை வளர்க்கும் வாய்ப்பை—
மேலாகக் கருதிடுவீர், என்போல்!” என்றேன்.

மருத்துவராய்க் கலைப்பட்டம் பெற்ற போதே
 வணிகரது மனப்பாங்கும் பெற்றூர் போலும்,
 விருத்தகிரி ! வாயிலின்முன் பலகை மாட்டி,
 விளம்பரமாய்க் கட்டணமும் விதித்து விட்டார் !
 கருத்தறியக் கால்நாறு; கைபி டித்துக்
 கண்ணசி மருக்தேற்றப் பத்து ரூபாய்;
 அறுத்தெறிய முழுநாறு; அங்கே தங்க
 அறைக்குலி அரைநாறு நாளொன் றுக்கே !

நோய்நாடி, நோய்முதலும் நாடித் தேர்ந்து,
 நோயாளர் துயருணர்ந்தே, அதுத ணிக்கும்
 வாய்நாடி, வாய்ப்பச்செய்ம் முறையே யில்லை !
 வந்தவரின் பைநாடி, வரவு நோக்கித்,
 தாய்நாடு தலைகுணியத் தன்ன லத்தால்
 தகைபிறழும் வகைமனிதர் எனினும்; ஆங்கே
 போய்நாடி உணவாக மருந்த ருந்தும்
 போக்கற்ற மக்களுக்குக் குறைவே யில்லை !

ஈருருளை வண்டியின்பின் குவளை ஏற்றி,
 இரவெல்லாம் கண்விழித்துப் பால் நிரப்பி,
 ஊருக்குள் வீடுதொறுங் காலை, மாலை
 ஓயாது வழங்கிவரும் கருப்பு சாமி,
 யாருக்கும் நல்லபையன்; பாலீல் தண்ணீர்
 எப்போதும் கலந்ததில்லை ! தலைச்சன் பிள்ளைப்
 பேறுக்குத் தாய்வீடு சென்ற இல்லாள்
 பேணிவந்த குடும்பத்தில் தனித்தி ருந்தான் !

மகப்பேறு நேரத்தில் சிக்கல் நேரந்தால்
 மருத்துவச்சிச் செலவுக்குத் தேவை யென்று
 தகப்பனது பொறுப்புணர்ந்து, பொருள்சே மிக்கத்
 தன்னுண்வை ஒருவேளை குறைத்துக் கொண்டும்;
 மிகப்பழைய வண்டியினைப் பழுது பார்த்து,
 விரைவாக மிதிக்காமல் காத்து வந்தும்;
 அகப்பட்ட ஒருபணமும் வீணைக் காமல்
 அப்படியே உண்டியலில் போட்டுச் சேர்த்தான்

ஆனந்தம் கவிதைகள்

‘அன்புள்ள அத்தானை வணங்கு கின்றேன் !

அம்மாவின் கையிலொரு காசு மில்லை !

தன்பேரப் பிள்ளை சிறு குறையு மின்றித்

தாய்மடியில் தவழும்நாள் எதிர்பார்க் கின்றான் !
என்பயமும் நீங்குதற்கு நூறு ரூபாய்

இப்பொழுதே அனுப்பிவைத்தால் நன்மை யாகும் !
முன்புஉங்கள் உடல்நலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு
முடிந்தவரை உதவிடுக !” என்று தீட்டி

அன்றவந்த முடங்கல்லைப் பைக்குள் இட்டான் ;

அதற்குள்ளே ஆறுமுறை படித்து விட்டான் !

“இன்றேநம் குன்றத்தூர் ஜயா வீட்டில்

இருமாதத் தவணையிலே தீர்த்துக் கொள்ளச்
சென்றிடுவேன் கடன்வாங்க; அனுப்பி வைப்பேன் !

சிறிதேனுங் கவலையில்லை; அமைதி கொள்வாய் !”
என்றெழுதி வைத்தபதில் பையில் ஸிற்க,

எதிர்பாரா விபத்தினிலே சிக்கிக் கொண்டான் !

பார்த்தவர்கள் விருத்தகிறி மருத்து வர்பால்

பதைப்பதைத்துத் துடித்துத் துடித்துத் தூக்கிச் சென்று
சேர்த்துவிட்டார்! சிதருத சிந்தை யோடு—

செயலற்றுக் கிடப்பவனைக் கவனிக் காமல்—

“யார்தருவார் என்தொகையை இவன்சார் பாக?”

என்றவுடன் எதிர்கின்ற எவ்வேலே தந்தான்!

வேர்த்துவிட்ட முகந்துடைத்துச் சிகிச்சை செய்தார்;

விழுந்திருந்த இருகடிதம் படித்துப் பார்த்தார்!

கண்திறந்தார்! நோயாளி அல்ல; அந்தக்

காசாசை மருத்துவரே! நூறு ரூபாய்

கண்திறவாக் கருப்புசாமி மனைவி பேர்க்குக்

கவனமுடன் அஞ்சலிலே அனுப்பி விட்டார்!

புண்துடைத்தார்! நோயாளன் மீதில் அல்ல;

புன்மனத்தில் தன்னலத்தைத்தூய்மை செய்தார்!

விண்தொடுமோர் உயரத்தை விரைவில் எய்தி,

விலகாத புகழ்மகுடம் சூட்டிக் கொண்டார்!

“கோடிவீட்டுக் குமரப்பன் இங்கி ருந்தால்
 குளக்கரையில் எருமைகளை மேய்த்து நிற்பான் ;
 ஒடிவிட்டான் சென்னைக்கே ! திரைப்ப தத்தில்
 ஓய்வின்றி நடிப்பதாக ஊரே பேசும் !
 மாடிவீடாம் ! வாகனமாம் ! யார்கண் டார்கள் ?
 வாரிவிட்ட சுருண்டமுடி கழுத்தில் தொங்கக்கூடியிடும் பாமரர்க்குக் கதைசொல் கிண்றுன் :—
 குவிங்குள்ள செல்வமெலாம் அங்கே தானும் !

பட்டணத்து வாழ்க்கையினைக் குறிக்கோ னாக்கிப்,
 பயின்றிருந்த கணக்கெழுதும் தொழிலை நம்பிப்,
 பட்டிக்கா டாகியதன் சிற்றார் விட்டுப்,
 பரம்பரையாய் வசித்துவந்த குடிலை நீங்கிக்,
 கட்டணத்துக் காகவொரு நகையை விற்றுக்
 கடிதுசெலும் தொடர்வண்டி ஏறிச் சென்றுன்—
 பெட்டி, சட்டித், துணிமுட்டை, பழைய சாமான்,
 பெண்டாட்டி, குழந்தையுடன் கண்ணி யப்பன் !

கையிருப்புக் கரையுமட்டும் ஊரைச் சுற்றிக்
கரைகானுக் கலம்போலச் சுற்றி வந்தான் !

மையிருட்டுப் படர்ந்தபின்னே சாலை யோரம்

மரத்தடியில் படுத்திருந்து, விடிந்து பார்த்தான் ..
வையகமே சுழல்வதுபோல் மயக்க முற்றுன் ;

வைத்திருந்த பொருளொன்றுங் காண வில்லை !
ஐயிரண்டு நாள்வரையில் அலைந்து விட்டான் ;

ஆதரிப்பார் யாருமில்லை ! ஆங்கி ருந்த

சிற்றுணவும் தேநீரும் விற்று வாழும்

சிறுகடையின் வாயிலின்முன் நின்று கொண்டு,
“பற்றுவர(வு) எழுதுகிறேன்; ஐயா, என்னைப்
பணியாளாய்க் கொள்வீரா ?” என்று கேட்டான்.

சுற்றேனும் எதிர்பார்க்க வில்லை: அங்கே

சமையலறை அலுவலிலே குமரப் பன்தான் !

உற்றுற்றுப் பார்த்தவனும் உள்ளே ஒட,

ஓழியாதவியப்போடு திரும்பி வந்தான் !

ஆனங்தம் கவிதைகள்

தடுமாற்றம்; ஏமாற்றம், தயக்கம் தோல்வி,
 தாங்கவொணக் கொடியபசி, கனைப்புச் சோர்வு !
 “கெடுமார்க்கம் போகவில்லை; எனக்கேண் துன்பம் ?
 கேடுகெட்ட ஆசையினால் இழந்தேன் எல்லாம் !
 சுடுகாடு செல்வதொன்றே மிச்சம்; என்றன்
 சொக்கம்மாள் முகத்தினிலே விழியேன் !” என்று
 கடும்வாக்காற் சூஞரைத்தான்; மனமா கேட்கும்?
 கண்ணியப்பன் புலம்பியதை மனையாள்
 கேட்டாள் :—

“எனத்தான் ! நானிருக்க எதையி முந்தீர் ?
 எதற்காக மனக்கவலை? மிகுந்தி ருக்கும்
 மானத்தை முதலாக வைப்போம், வாரீர் !
 மன்னவன்னன் மாமனுரும் விட்டுச் சென்ற
 தானத்தை—இருகாணி நிலத்தை—வைத்துத்
 தளராமல் உழைத்திட்டால் வளமே பொங்கும்!
 வீணத்தான் நகரத்தின் வெளிக்க வர்ச்சி ;
 விரைவாக ஊர்செல்வோம்!” என்றாள்; சென்றூர்.

கொல்லையிலே நாற்புறமும் வேலி கட்டிக்

கொத்திவிட்டுக் கேணிகீரை இறைத்துப் பாய்ச்சி
நல்லபசுங் தழைங்குவும் சாணத் தோடு

நால்வரப்புப் பாத்திகளில் கலந்து வைத்துத்
தொல்லைதரா நிலமடங்கை சிரிக்கு மாறு

துணையிருவர் தோன்வலியாற் பாடு பட்டார்!
எல்லையிலா இன்பத்தை உழைப்பில் பெற்றூர்,
எவரிடத்தும் கைபிசைதல் இல்லை யன்றே ?

கத்தரி, மா, சரை, முருங்கை, அவரை, பாகல்,

கதலிவாழை, தக்காளி, கருணை, சேம்பு,
கொத்துமல்லி, முளைக்கீரை, பசலை, வள்ளி,

குடமிளகாய், கொத்தவரை, பசமை கொஞ்சம்
இத்தரையின் புத்துயிராம் விளைவு கண்டார் !

இல்லாளின் மாட்சிமையால் வறுமை கொன்று,
சத்துணவு விற்பனையில் ஊரார் மெச்சச்

சலியாத முயற்சியுடன் வாழ்வை வென்றூர்!

தமிழ்ப்பண்டு

சூத்தா

அடக்கந்தான் அமராகுக்குள் உய்க்கு மென்ற
அருங்குறலை நெறியாகக் கண்டார் போலும்,
தொடக்கமுதல் துணைவிக்குக் கீழ்ப்ப டிந்து
தொல்லைதரும் பினாக்கின்றி வாழ எண்ணி,
முடக்குவாத நோய்தாக்கக் கொடுமைப் பட்டு
மூன்றாண்டு காலமாக வதையுங் தாயார்
கிடக்கின்ற படுக்கைக்கு விடைகொடுக்கக்
கிஞ்சிற்றும் தமிழ்யா முனைய வில்லை!

கல்லூரி செல்கின்ற நேரம் போகக்
கடைவீதி சுற்றிடுவார் ; கால்கள் நோவப்
பல்வேறு திசைதிரிந்து, குறைந்த காசில்
பண்டங்கள் வாங்கிடுவார் ! கஞ்சன் என்று
சொல்லாத பேரில்லை ! மாணுக் கர்கள்
சுத்தமாக விடையெழுதித் தந்த போதும்
பொல்லாத ஆசிரியர் பத்துக் கைந்து
புள்ளிகட்கு மேல்வழங்கத் துணைய மாட்டார் !

ஆண்டிருதித் தேர்வெல்லாம் முடிந்த பின்னர்
 ஐங்நாறு விடைத்தாள்கள் கொண்ட சிப்பம்
 வேண்டியநற் காப்புடனே மதிப்பீட் டிற்கு
 விடுத்திட்டார் கல்விநெறி யாளர் தாழே.
 தூண்டிவிட்டாள் தேங்கும் தருவ தாகத்
 துணைவியவள் கட்டளையால், தூக்க மின்றி
 முண்டெட்டுந்த சுறுசுறுப்பால், பத்தே நாளில்
 முடித்திட்டார்; அனுப்புதற்கும் திட்ட மிட்டார்

பகட்டாலும், நெல்வயவில் கரும்பு போட்டுப்
 பட்டினியால் வாடிடுவோர் வயிற்றை ஏய்த்தும்
 திகட்டாத பெருஞ்செல்வம் திரட்டி வைத்துத்
 திளைக்கின்ற அளகப்பர் அருமைச் செல்வன்
 புகட்டாமல் ஏழையர்க்குக் கிட்டுங் கல்வி
 புரியாமல்—வகுப்புக்குப் பல்லாண் டாக
 நகர்த்தாமல் உயர்த்திவந்தும், புகுமு கத்தில்
 நலமாகச் சிக்கவிழித் திருந்த காலை...

ஆனங்தம் கவிதைகள்

குறுக்குவழிக் கையூட்டு முறைக ளாலே
 குறைந்தபுள்ளி நிறைந்துவிடும் என்று கேட்டு—
 முறக்குடனே செல்வந்தர் வண்டி யேறி
 முதன்முதலாய்த் தமிழ்யா வீடு சேர்ந்தார்!
 நறுக்கெனவோர் ஆயிரத்தைக் கையில் தந்து
 நயமாகத் தான்வந்த செய்தி சொன்னார்!
 மறுக்கிண்ற கணவரைத்தன் விழியால் சுட்டு,
 மநின்யாட்டி உள்ளழைத்து மிரட்ட லானாள்!

“ஈன்றுளின் நோய்தீர்க்க வகையு மாகும்;
 இன்னும்நம் கடனெல்லாம் ஒழிக்கக் கூடும்;
 தோன்றுத துணையாகத் தேடி வந்தார்,
 சுருக்கமாக முடிப்பீர்!” என் ரூணை யிட்டாள்.
 ,‘ஈன்றுளே இறந்தாலும், ஈனச் செய்கை
 எங்நானும் புரியேன்!’” என் ரெதிர்த்துச் சொல்லிச்
 சான்றுண்மை மிக்கதமிழ்ப் பண்பு காத்தார்;
 தன்மனையாள் ஆணவழும் நொறுக்கி விட்டார்

விடமுடலே நாட்டுயர்வு

“பொன்னய்யா, புளிவிலைதான் என்ன என்றேன்;
புலிவிலையைச் சொல்கின்றீர் போலும்! மேலும்,
என்னய்யா அரிசிவிலை என்றால், நீரோ
இங்கிலாந்தின் அரசினிலை இயம்பு கின்றீர்!
சின்னய்யா பருப்புவிலை கேட்டான், ஆனால்
சீர்யானை மருப்புவிலை கூறி விட்டார்!
தன்னையன்றி வேறொரும் இல்லை என்ற
தருக்குடனே இருக்கின்றீர் அன்றே? பாரும்!”

முனிப்போடு கல்லூரிப் பட்டம் பெற்ற
முனியப்பன் ஊரார்முன் முறையிட டானே!
“தனிப்பட்டோர் வாணிபத்தை நடத்தி வந்தால்
தன்னலமும் தரமில்லாச் சரக்கும் மிஞ்சும்!
இனிப்பான சொல்பேசி இலாபஞ் சேர்ப்பார்;
ஏராள சொத்துகளைத் திரட்டிக் கொள்வார்!
தனிப்பாதை இனிப்போவோம் வாரீர்!” என்றான்,
தயக்கமுற்றார் மயக்கத்தைத் தெளிய வைத்தான்!

ஆனந்தம் கவிதைகள்

கூட்டுறவுத் திட்டத்தின் கொள்கை, நோக்கம்,
 குணம்மற்ற யாவையுமே விளக்கிச் சொன்னேன்.
 நாட்டுயர்வுக் கானால்ல இயக்கம் என்று
 நல்லோர்கள் பாராட்டும் மொழிபு கண்றுன்.
 வீட்டுக்கு வீடிதிலே பங்கு பெற்று,
 விளைகின்ற பயன்முற்றும் பொதுவாய் ஆக்கி,
 ஈட்டுகின்ற சமவாய்ப்புக் காண்போம்; என்றே
 எடுத்துரைத்தான்; தடுத்துரைக்க ஆளோ இல்லை!

மறுநாளே ஆளுக்குப் பத்து ரூபாய்
 மதிப்புள்ள பங்குகளை ஊரா ரெல்லாம்
 விறுவிறுப்பாய் வாங்கிடவே, பதிவு செய்யும்
 வேலையெல்லாம் விரைவாக முடித்து விட்டார்!
 சுறுசுறுப்பாய் அரசங்க உதவி பெற்றுச்
 சொந்தமுதல் மிகுதியாக்கி ஊருக் கென்று
 வறுமையோட்டும் கூட்டுறவுப் பண்ட சாலை
 வகையாக முனியப்பன் அமைத்துத் தந்தான்!

நல்லதொரு பசுமரத்தைச் சாய்ப்ப தற்கும்
 நன்செய்யின் விளைச்சலினைக் குறைப்ப தற்கும்
 எல்லுருவி—களைமுனைத்தல் போலே, இந்தப்
 பொதுநல்லை வளர்க்கின்ற செயலில் கூடப்
 பொல்லாத மாக்கஞமே புகுதல் உண்டாம்!
 புனிதத்தை இதனுலே கெடுக்க வேண்டாம்;
 வல்லதொரு சட்டத்தின் உதவி கொண்டு
 வால்நீட்டு வோர்கொட்டம் அழிப்போம்” என்றான.

தரமுடைய சரக்குகளைத் தேர்ந்தெட டுத்துத்,
 தாங்குகின்ற மலிவுவிலை போட்டு விற்றுச்,
 சிரமமின்றி அனைவர்க்கும் வழங்கி வந்தான்.
 திறமுடைய முறையிதனை ஊரார் மெச்சி,
 உரமுடைய நெஞ்சத்தால் உற்ற நன்மை,
 ஒருமனிதன் கொழுக்கின்ற நிலைமை மாற்றி—
 மரமனைய மானிடர்க்கும் உரிமை ஈந்த
 மகத்தான் திட்டமென வாழ்த்தி நின்றார்!

பஞ்சாரூஷி

என்பள்ளித் தோழிதானே இராதா; எங்கள்

இருவருக்கும் நெருக்கமாக இராதா நட்பு?
பண்புள்ள பெண்போலப் பாசாங் காகப்

பழகிடுவாள், புரிந்துகொண்டும் மறைத்து வந்தேன்!
அன்புள்ள பெற்றேரும் அவனுக் கேற்ற

அழகுமண மகளைருவன் தேர்ந்தெத் டுத்துப்—
பெண்பார்க்க வருநாளில் எனைய மைத்தார்.

பெருந்தன்மை யால்டூடனே சென்று விண்றேன்.

எதிர்பாரா விந்தை! அந்த இளைஞு ருக்கோ

என்மேல்தான் பெருவிருப்பாம்; எழுதி விட்டார்!
புதிராகத் தோன்றிடினும், விளக்க மாகப்

பொருள்பொதிந்த கடிதத்தில் வரைந்தி ருந்தார்!
“குதிர்போல வளர்ந்திருந்தும் குணத்தில் கோணால்;

குறிப்பாக நான்உணர்ந்து கொண்டேன்!” என்றார்.
அதிர்ச்சிமிக அடைந்திருப்பாள் இராதா! அன்றே
அவனுக்குச் சமாதானம் கூறச் சென்றேன்!

என்செய்வேன்? என்குற்றம் ஆகா தன்றே!

இளமைமுதல் என்செழித்த முகத்தில் தேங்கும் புன்சிரிப்பும், கண்ணத்தில் குழியும்—காண்போர்

புலனையெலாம் என்பாலே ஈர்க்கும்; தஞ்சை நன்செய்போல் நயப்பார்க்கு நலன்வி ளைக்கும்

நற்பண்பா டுடையவள்ளான் என்றும்; மாருய் வன்செயலுக் கிருப்பிடம்னன் தோழி என்றும் மற்றவர்கள் கூறுகின்ற வழக்கம் உண்டு!

பெருஞ்சிரிப்பு விரவுகின்ற முகத்தோ டொன்றும் பேசாது வரவேற்றார் தனிய ரைக்குள்!

“வருஞ்செய்தி தெரிந்ததனால் காத்தி ருந்தேன்; வாடி, என்றன் தோழி, உனக் கேற்ற தாகத் தரும்பரிசை ஏற்றுக்கொள்!” என்று கூறித்

தடாலென்று குரல்வளைய நெறிக்க லானாள்! விரும்பியது கிட்டாத வெறுப்பால் வந்த

விணையிதுவோ? விரைங்தோடிப் பிழைத்தேன் யானே!

‘இப்படித்தான் வாழவேண்டும்’ என்று கல்லோர்,
 இயல்பான வரையறைக்குக் கட்டுப் பட்டுச்
 செப்பனிட்ட பாதையிலே தடம்மா ரூமல்
 சீராகச் செலுத்திடுவர் வாழ்க்கைத் தேரை!
 ‘எப்படியும் வாழ்ந்தாக வேண்டும்’ என்னும்
 இழிகுணத்துக் கயவர்கள், இதய மின்றித்
 தப்புமுறை கையாள்வர், மதிப்பு - மானம் -
 தரமெல்லாம் கருதமாட்டார்; தேவை, இன்பம்!

ஒருக்குலையில் தோன்றுமிரு காய்கள் போல
 உடன்பிறந்த இருவர்தாம் சுந்தர் - சேகர்.
 பெருங்குலையில் வாழ்ந்திட்ட தந்தை யாரோ
 பிறர்க்களித்தே வறியங்கில் எய்திச் செத்தார்.
 உருக்குலைந்த எளிமைதான் எனினும், முத்தான்
 உளங்கிறவாய் வெளியேறி நெறியில் நின்றுன்.
 திருக்குலைந்த ஏழ்மைங்கிலை வந்துங் கூடச்
 செருக்கோடும் மிடுக்கோடும் இளையோன் வாழ்ந்தான்.

கனியமுது

சீமான்போல் பகட்டான தோற்றங் காட்டிச்
செல்வந்தர் பெண்களிடம் நயமாய்ப் பேசிக்
காமாந்த கீரத்தில் மூழ்கச் செய்து

கண்மறைக்கும் மோகவெறி ஊட்டிப் பின்னர்-
ஏமாந்த காலத்தில் தங்கம், வைரம்

இரவுலெனப் பெற்றுப் பின் ஏப்ப மிட்டுச்
சாமான்ய பதிலுரைப்பான்; கேட்க அஞ்சிச்
சத்தமின்றிக் கோட்டைவிட்டோர் தொகை ஏராளம்!

மாளிகையோ மிகப்பெரிதாய், வெளியார் பார்வை

மறைகின்ற தனியிடத்தில்! இரவு தோறும்
கேளிக்கை குறைவில்லை! கீழோர் கூட்டம்

கேடுகெட்ட செயலுக்குக் குவியும் ஆங்கே!
ஆளுக்குத் தக்கவாறு குடியும், சுதும்

ஆரணங்குச் சேர்க்கையுடன் நிறைய உண்டாம்!
நாளுக்கு நாள் இவைகள் வலுத்த தாலே
நடவடிக்கைக் காளானுன் ஒருங்காள் சேகர்

ஆனந்தம் கவிதைகள்

காவலர்கள் நாற்புறமும் சூழ்ந்து கொண்டு
 கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் உள்ளு மூந்தார்!
 ஆவலுடன் விளக்கேற்றிப் பார்க்கும் போதில்
 அங்கரின் பெருங்குடும்ப ஆண்கள் பெண்கள் -
 சேவலுடன் ஏதோவோர் பெட்டை போலச்
 சீர்குலைக்கும் உணர்விழுந்தும் சேர்ந்தி ருந்தார்!
 நாவலிமை உள்ளவர்கள் பறந்து போனார் -
 நாணயங்கள் மிகுந்தோர்க்கு வழியா இல்லை?

போலியாகப் பெருமனிதன் வேட மிட்டுப்
 பொல்லாத புன்செயலுக் கிடங்கொ டுத்து
 வேலியாக மறைத்ததற்குக் கைவி வங்கும்
 வெளியேறுச் சிறைவாழ்வும் சேகர் பெற்றுன்!
 தாலிகட்டி மனைவியெனக் கொணர்ந்த தையல்
 தருணமென ஒருவனுடன் ஓடிப் போனான் !
 காலியான மாளிகையை ஏல மிட்டுக்
 கடன்காரர் பறித்திட்டார்! இதுதான் வாழ்வோ?

பூஷ்டியம் ஒன்றந்து!

நாடோடி போல்திரிந்த என்னி டத்தே
நயமாக உரையாடி, அன்பு காட்டி,
ஒடோடி உதவிசெய்து, பாச மில்லா
உள்ளத்தில் நல்லிரக்க உணர்வு பெய்து
நாடோ, நல் கடற்புறமோ எங்குங் தங்கிக்
காலத்தைக் கொன்றவனுக் கின்று சொந்த
விடோ, என் ரெண்ணுமாறு தனதில் வத்தை
விளங்கவைத்த இராசாத்தி அன்புத் தங்கை.

நாரெல்லாம் பூவோடு சேர்வ தாலே
நறுமணங்தான் பெறுவதுபோல் நானும் ஆனேன்.
ஊரெல்லாம் புகழ்பரப்பி, நாட கத்தில்
ஓப்பற்ற நடிகரெனத் திறனும் பெற்றுப்
பாரெல்லாங் கொண்டாடும் பத்தி நாதன் -
பாசமிக்க என்தங்கை இதயத் துள்ளே
போரெல்லாம் விளைத்திட்டார்! இறுதி வெற்றி
புகழாளன் அவருக்கே! தங்கை தோற்றிருள் !!

ஆனந்தம் கவிதைகள்

மணம்புரிந்தார், மனங்கலந்தார், வாழ்க்கை யின்ப
வானத்தில் தேன்சிட்டாய்ப் பறந்து வந்தார்!
குணம்புரிந்து, சினம்பிரிந்து, தினம்ம றெந்து
குடும்பத்தைப் பெருக்குதற்குத் திட்டமிட்டார்!
பணம்நிறைந்து, தொழில்சிறந்து, மேன்மை எய்தப்
பத்தினாதன் ஊர் சுற்றல் நிறுத்த வில்லை!
கணம் மறந்தும் கணவன் து பிரிவு தாங்காக்
கவலையினால் என்தங்கை கண்ணீர் சிங்தும்!

அவர் நடித்த நாடகத்தை ஓர்நாள் கண்ட
அன்பரசி அழுதுகொண்டே வீடு மீண்டாள்!
தவறில்லை என்றாலும், தொழிலுக் காகத்
தையலரின் தோள் தொட்டு நடித்தல் தீதாம்!
சுவரிடிந்த பாழ்வீடாய்த் தன து வாழ்வுச்
சுவைமடிந்து போனதாகக் கற்ப ணியால்—
எவரிடத்தும் சொல்லாமல், கடவில் மூழ்கி
இறந்துபடத் துணிந்தனரே, என்ன விந்தை!

ஆவியமாய், உண்ணேத கனியாய்த் தோன்றி

ஓபாமல் நகைபுரியும் மழலீ, கண்ணீர்க்
காவியமாய் மாறுதற்கொ வழிவ குத்தாள்?

கணவரிதைக் கேட்டவுடன் பினம்போ லானார்!

“ஆவியெலாம் நீயென்றே கருதியுள்ளேன்;

அற்பமான ஓயத்தால் சொற்ப நாளில்,
பாவியெனும் பழச்சொல்லை ஏற்றி டாதே! டாதே

பார், என்றன் தொழிலையும்நான் விடுப்பேன்!” என்றார்

“பைத்தியங்தான்! நீங்களில்லை; நானே அத்தான்!

பக்குவயில் லாமனத்தின் குறைதான்! என்மேல்
வைத்திருக்கும் ஆழமான அன்பின் எல்லை—
வாழ்வுவேறு, தொழில்வேரூம் என்ற உண்மை
மைத்துனராம் என் அண்ணன் தங்கள் சார்பில்

வகையாக எடுத்துரைத்தார்; தெளிவு பெற்றேன்!

வைத்தியமே தேவையில்லை!” என்றாள் தங்கை!

மாப்பிள்ளை மனங்குளிர்ந்தார்; விருந்து தந்தார்!

பயன்காண்

இன்டோ?

வண்டியோட்டுங் குப்பண்ணன் பருவக் காளை;

வரவுக்குக் குறைவில்லை; இரவுப் போழ்தில்
கொண்டமட்டுங் குடித்திடுவான்; குதிரை தின்னக்

கொள்வாங்கி வைத்திடுவான்; மீதிக் காசில்
உண்டுவிட்டும் படுப்பதுண்டு! குடிசை காக்கும்

உரிமையுளார் யாருமில்லை! ஊரார் பார்த்துக்
கண்டபடி அலீக்கழியா திருப்பா னென்று

கண்ணியம்மாள் என்பவளைக் கட்டிப் போட்டார்!

ஏறுத்தவில்லை அவன்பழக்கம்! நேர்மை கெட்டோர்

நெறியற்ற அல்வழியில் காய்ச்சி விற்கும்
வெறுத்தொதுக்க வேண்டியதீச் சரக்கு தம்மை
வீதியிலே புரஞ்மாறு வீழுங்கி விட்டுப்—

பொறுத்திருக்க ஒண்ணதை நீதி மன்றம்

புத்திவர முன்றுமாதம் சிறையில் தள்ள—
மறுத்து வழக் காடுதற்கு வழியு மின்றி

வதைந்திட்டான்; மனையானும் தனியே ஏங்க!

மதுமலர்போல் இன்பத்தைத் தேக்கி வைத்து
 வாழ்க்கையதன் சுவைநுகரத் துடித்து வந்த
 புதுமணப்பெண், வெறுங்குடிசை—குதிரை-வண்டி-
 பொல்லாத அயல்வீட்டார் கொல்லுங் கண்கள்—
 அதுவரையில் அறிந்திராத பிரிவுத் துன்பம்—
 அடிவயிற்றில் வளர்கின்ற கருவின் தொல்லை—
 எதுவரினும் துணிவதென ஒட்ட லானாள்,
 எங்குமிலாப் பெண் இயக்கும் குதிரை வண்டி !

குப்பண்ணன் சிறையினின்று வருவான்; மீண்டும்
 குதிரைக்குச் சுடுவாம் பிடிப்பான் சின்ன ஸ் !

இப்புவியின் மக்களினம் பெருக்கு தற்கே
 இயன்றவரை ஒத்துழைக்க வந்த வன்போல்—
 தப்பாமல் மனைவிக்குக் குழந்தைப் பேறு
 தங்திடுவான் ! மறுபடியும் மதுவில் மூழ்கி,
 எப்போதும் குடியிருக்க ஏற்ற தென்மே
 ஏகிடுவான் சிறைக்கோட்டம்; இதுவா டிக்கை !

ஆனந்தம் கவிதைகள்

தாயாகிப் பிள்ளைபெறும் இயங்தி ரம்போல்

தாங்கவொன்றேத் துயரத்தைச் சுமந்த தாலும்,
ஓயாத உழைப்பாலும் உடல்ந விந்தே—

உணவுக்கே அனுதினமும் போராட்டத்தால்
நோயாகிப் படுக்கையுடன் கிடக்க லானான் !

சொடித்துவீழ்க்குத் துதிரைக்குக் கால்மு றின்து
நாயாக நவிந்துயிரை விட்ட தாலே—

நெங்துமனம் நெகிழ்ந் துருகித் தேய்க் குபோன்ன்

சிறையிலுள்ள கைதிகளை கண்கா ணிக்கும்

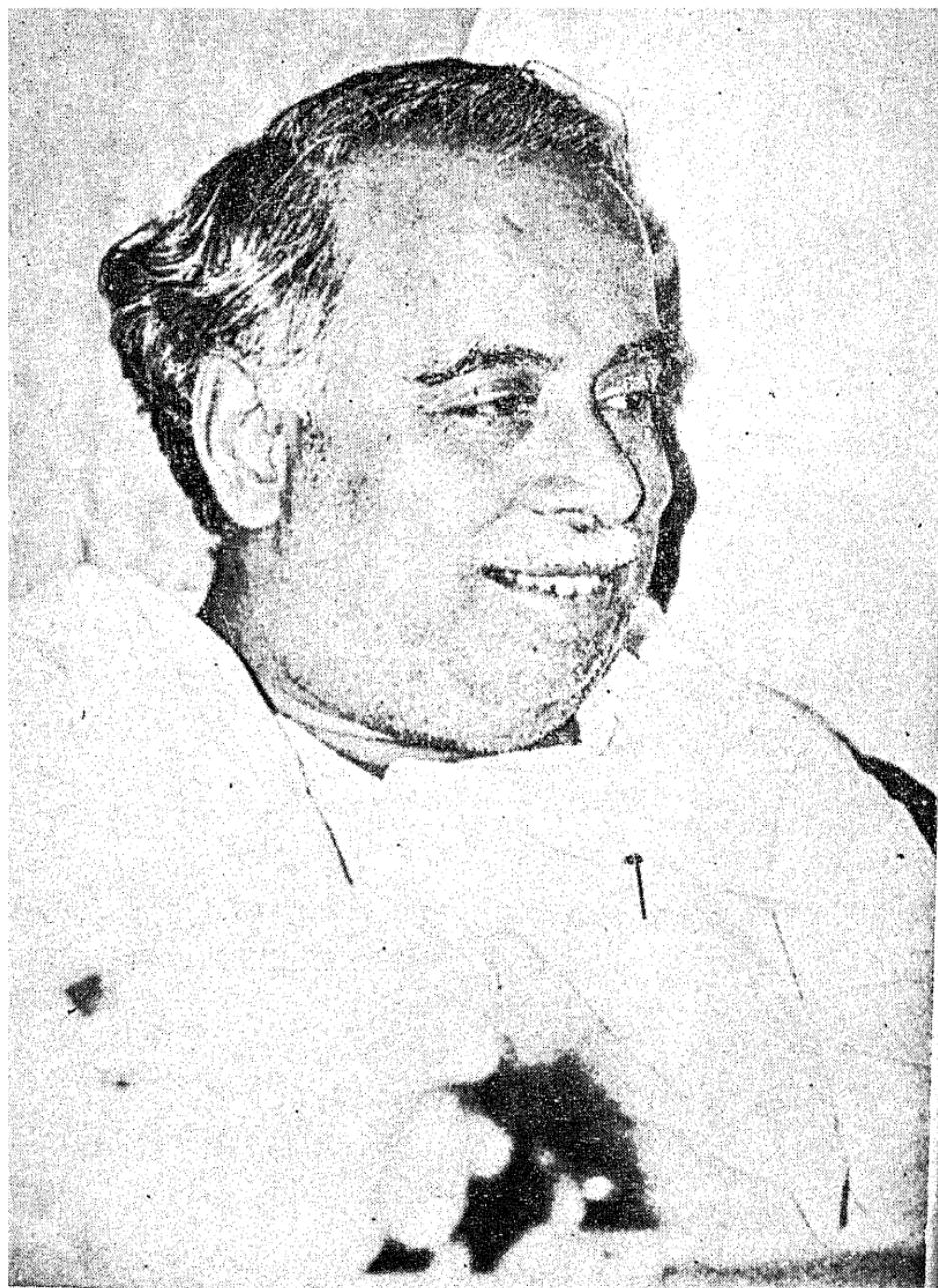
செங்கோட்டான் குப்பண்ணன் பெயரைச் சொல்லி,
முறையுடனே அரைமாதம் விடுப்புத் தந்து

முடுக்கிவிட்டார் ! ஊர்நோக்கி வருவ தற்குள்—
குறைவாழ்வில் தவித்திட்ட கன்னி யம்மாள்

குழந்தைகளைக் கதறிவிட்டுப் போய் விட்டாளே !

நிறைவாழ்வின் கரைகண்டோன் தரையில் வீழ்ந்து

நெற்றிமோதி அழுகின்றுன்; பயன் தான் உண்டோ ?

ஆனங்தம் கவிதைகள்

பேரறிஞர் அண்ணு அவர்கள், புதுடெல்லி மாநிலங்கள் அவைக்கூட்டத்திற்காகச் சென்றபோது 1965 இறுதியில், ஒரு ஆங்கிலத் திரைப்படம் பார்த்தார்களாம். அந்தக்கதை இவர்களைக் கவர்ந்ததால், அதனை, அப்போது ‘காஞ்சி’ இதழில் தாம் கையாண்டு வந்த கவிதை நடையில் எழுதி வைத்திருந்தார்கள்.

ஊருக்கு வந்தபோது, நான் வழக்கம்போல் காணச் சென்றிருந்தேன். உடனே என்னிடம் அந்தத்தாள்களைத்தந்து, என்னைத் தம் அருகே அமரச்செய்து அந்தக்கதை முழுவதையும் சொல்லி, “இதை வைத்துக் கொண்டு, நீ உன்னுடைய செய்யுள் நடையில் எழுதிக் கொண்டுவா. ‘காஞ்சி’ மலரில் வெளியிடலாம்!” என்றார்கள். அவ்வாறே நான் எழுதிக் ‘காஞ்சி’ மலரில் வெளிவந்தது.

பேரறிஞர் அண்ணு அவர்களின் ஓவியத்தையும், அதை வைத்து நான் எழுதியவற்றையும் அடுத்தடுத்து வெளியிடுன்னேன்; ஓப்பிட்டு நோக்கிட அல்ல! நம்மையெல்லாம் கண்ணீர்க்கடலில் தள்ளிவிட்டுத் தாம் மட்டும் கரையில் அமர்ந்துகொண்ட அண்ணை விளைவு கூர!

கனியமுது

சின்னுடையுடனும் குழாய்களுடன்
சிறிச்சூர்த்தினாலும் உடனம்
ஏப்பாக நீண்ட வர்த்தான்
ஏதாகவும் கிர்ணால் சூநிலினாலால்.

சிருத்தோலை சிறாய்வுகளை
சிறுச்சூர்த்தி வெட்டியிருக்கிறது.
ஏங்கிலைதால் சூலே அதிகம்
ஏங்கிலைதால் சூலே அதிகம்.
ஏங்கிலைதால் சூலே அதிகம்
ஏங்கிலைதால் சூலே அதிகம்.
ஏங்கிலைதால் சூலே அதிகம்
ஏங்கிலைதால் சூலே அதிகம்.

செல்வத்தைத் ஒழு...

ஆங்கிலம் பேசும் அழகுத் திரைப்படத்தைப் பாங்குடன் கண்டு, பரிசுத்துரைத்தார் நண்பர். விருப்போடு வேண்டியதால் சின்னாள்முன் சென்றேன். சிரிப்பினை மூட்டியே, சிந்தனைக்கும் நல்விருந்தாய் நேர்ந்தது, மேனுட்டார் நேர்த்திமிகு வாழ்வுரைக்கத் தேர்ந்த சிறந்தகதை; சீராம் கருத்துக்கள் !

பெண்டிர் பலமணம் பெற்றிடும் கொள்கையங்கு உண்டென்ப தால்அஃது உணர்த்துங் கதையெனி னும் வெற்று நகைச்சுவை வீட்டை எனக்கருதி, மற்றொரு நற்கருத்தும் மாண்போடு தந்தனரே !

அமெரிக்க நாட்டினில் செல்வம் மிகுதி
 அதனைப் பெற்றிடும் அலீச்சலும் அதிகம்
 சட்டிட முனைந்திடும் இயல்பினே ராங்கு
 இல்லற இன்பம் பெற்றிட வில்லை, என்பதைப்
 பாங்குடன் அப்படம் காட்டு கின்றது.
 மேலும் மேலும் செல்வம் சேர்த்திட
 ஒயாதுருண்டு உழைத்திடும் அன்னர்
 காதவின்பம் தனையும் இழங்குமே
 கருவியாகிக்கிடக்கிறார் என்பதே பாடம்.

எத்தனைச் செல்வம் சட்டிக் குவிப்பினும்
 மனதுக்கோர் நல் மகிழ்ச்சி இல்லையேல்
 ஏற்றுக்குப் பணம்! காகிதக் குவியல்!
 மற்றவர் பார்த்து மதித்திட மட்டும்
 மாநிதி சேர்த்திடல் மாபெருங் தவறு
 என்பதை யெல்லாம் இயம்பிட வில்லை
 காட்சிகள் காட்டிக் கருத்தளிக் கின்றார்.

ஆனந்தம் கவிதைகள்

செல்வம் குவித்துங் திருப்தி யடையாமல்
 பல்வகை யாற்பாடு பட்டிடுவர், எப்போதும்
 மென்மேலுஞ் சேர்க்க விழையும் அமெரிக்கர்,
 நன்முறையில் இல்வாழ்வை நாடி அனுபவியார்;
 காதலெலும் பேரின்பங் கானை இயந்திரமாய்
 மோதிடுவர், என்று மொழியுங் திரைப் படமாம் !

எத்தனையோ மாநிதியை ஈட்டித் திரட்டிடுமும்
 சித்தங் களிப்படையச் செய்யாது போமாகில்
 ஏற்றுக்குச் செல்வம்; எதிரி மதித்திடவோ?
 வெற்றுத்தாள் தாமே, விளைவென்ன? என்பதெல்லாம்
 காட்சிகள் வாயிலாய்க் கட்டித் தெளிவுறுத்தும்
 மாட்சிமை வாய்ந்த மகத்தான் வாய்ப்பாம்!

எளியதோர் குடும்பம், அதிலோர் மங்கை
 தந்தை தூயவர் பணத்தை வெறுப்பவர்
 பணமே எல்லா பாதகத்தின் வேர்
 பணமே மக்களைப் பாவிச் சாக்கிடும்
 பணத்திற் காக அலைந்திட வேண்டாம்
 போதுமெனும் மனமே பொன்செய் மருங்து
 இந்த விதமான அறிவுரைகள் தன்மை
 அந்தப் பெரியவரும் நித்தம் தந்து வந்தார்.
 இந்தச் சூழ்நிலையில் வளர்ந்த அப் பெண் ஞாம்
 எளிய வாழ்க்கையே இன்ப வாழ்க்கையென
 உறுதியாய்க் கொண்டு உலவி வருகின்றார்கள்.
 வாலிப்பெறாவன் கா ஞாகின்றான் அவளை
 வாழ்க்கையில் முன்னேற முயலுபவன் அவனும்
 எண்ணாம் அவனுக்கு அந்த எழிலாளிடமே
 கண் இருந்தும் காளை காணுவதே அழகை !

ஓர்நாள் இருவரும் மோட்டாரினில் ஏறி
 உல்லாசப் பயணம் செய்யச் செல்கின்றார்.
 வழியில், மற்றோர் இளைஞன் வருகின்றான்.

ஆனந்தம் கவிதைகள்

எளிய குடும்பத்தின் ஏழையாம் தந்தை,
 துளியும் விரும்பார் தூய்மையற்ற செல்வத்தை;
 பாதகத்தின் வேராயும், பாவத்தின் தூராயும்
 தீதளிக்கும், நல்ல திறனழிக்கும் நாணயங்கள்
 தேடி அலையாமல் சிந்தை விறைப்பவராம் !

நாடுபோற்றும் அந்த நற்குணத் தந்தையின்
 தத்துவம் அத்தனையும் தாங்கும் திடசித்தம்
 மொத்தமாய்ப்பெற்றவாரு மோகனப் பெண்மடவான்
 இன்பக் களஞ்சியமாய், ஏழ்மை விலைவிரும்பி,
 அன்பீன் உருவாய், அழகியாய் வந்தவளைக்
 கண்டான் எழில்காளை ! காதல் உருவாக்கிக்
 கொண்டாட எண்ணினேன் ! கூடுதற்கும் என்ன தடை ?

ஓருநாள் இருவருமாய் உந்துவண்டி மீடுதறி
 ஊர்ச்சற்றி வந்தார்; ஒருவன் எதிர்ப்பட்டான் ?

எளிய உடை, தோற்றும், நடை யாவும்
 இளைஞனவன் படிப்பாளி, இலட்சியம் கொண்டோன்
 அவன்மீது மோடார் சேற்றை இறைத்தது
 அவனே அதற்காக ஆத்திரமும் கொள்ளாது
 இனிய முகத்துடனே இருந்ததனைக் கண்டாள்.
 இவனே எனக்கேற்ற மணவாளன்
 எளிய வாழ்க்கையினில் திளைத்திடலா மென்று
 வலிந்தவனைச் சந்தித்து மணம் செய்து கொண்டாள்,
 ஏழையை மணந்துகொண்டேன் எனக்கூறத்
 தாய், தீ மிதித்தன்ன துடித்திட்டாள் பதறி!

பணமன்றே பாதகத்தின் இருப்பிடம்
 பணமில்லா வாழ்க்கையன்றே பரமன் வழி
 பணமற்றவனை மணந்ததனுலே என்று
 பாவை அவள் பேசுகிறீள்; தாய் ஒப்பவில்லை

ஆனந்தம் கவிதைகள்

தோற்றுத்தில் நல்ல துணிவுடைமை, தூய்மை, அறிவு

ஆற்றல், எளிமை, அடக்கம் மிகுசான் ரேன் !

அன்னவன் மீதே அவர்சென் ற உங்குவன்டி

தண்ணீரைச், சேற்றைத் தவறி இறைத்துமே—

ஆத்திரங் கொள்ளான்; அமைதியாய் நின்றிருந்தான் !

பார்த்திருந்தாள் நங்கை; அவன் பண்பிற் கடிமையாய்

ஏற்ற மனவாளன் இவ்வாய்மை யாளன்னனப்

போற்றிப் புகழ்ந்து, புதியவணைக் கைப்பிடித்தாள் !

இல்லாதான் இல்லாளாய் ஏகினையே என்றவள்தாய்

பொல்லாச் சினங்கொண்டு பொங்கி வகைசமொழிந்தாள் !

“அம்மா ! பணந்தான் அநீதியின் தோற்றுவாய் !

இம்மா ஸிலத்தில் எனக்குப் பொருள் வேண்டா !

செம்மையுற வாழ்வேன், சிறப்பான ஏழ்மையிலே.

எம்மைவாழ்த்” தென்றவள் ஏகிவிட்டாள், தாய்மறுத்தும்!

ஒடைக்கருகினிலோர் பழங்கால வீடு
 ஒய்யார ஓளியில்லை ஆடம்பரம் இல்லை
 இஃ.தே இன்பமதை ஈந்திடும் இல்லமென
 இருவரும் வாழ்ந்தனர் இணையியா முறையில்
 உள்ளதைக் கொண்டவர்கள் மகிழ்ந்திருக்கலுற்றார்
 பேசிச் சிரித்தவர்கள் பேரின்பங் கண்டார்
 வேலைகளை விருப்பமுடன் இருவரும் மேற்கொண்டார்
 இல்லறமே நல்லறம் எனும்மொழிக் கேற்பத்தானே !

சொத்துசுகம் இல்லா நிலையினில் இவர்கள்
 வாழ்க்கை நடத்தும் விதம் படமாக்கிடவே
 வந்தனன் குறும்புமிகு வாலிபனுந்தானே
 வனிதையைப் பெற்றிடமுதலில் முயற்சித்தவனே
 அழுக்கேறிக் கிடந்ததுகாண் ஆடை
 அலங்கோல நிலைஅந்த இல்லம் ஆனாலும் அகமகிழ்வுடனே
 அணங்கவனும் பம்பரமாய்ச் சுழன்றே
 அடுக்களையில் வேலைபல செய்திடவே கண்டான்
 அவள்கணவன் உடனிருந்து உதவிடவும் கண்டான்

ஆனங் தம் கவிதைகள்

நீரோடை ஓரத்தில் நீண்ட பழங்காலக்
 கூரைவீ டொன்றிற் குடியேறி, இன்பமுடன்
 ஆடம் பரமின்றி, அன்பால் அகமொன்றித்
 தேட்ரிய வாழ்வில் திளைத்தார் இருவருமே !
 ஒன்றூய்ப் பணியாற்றி உள்ளதைக் கொண்டுமனம்
 நன்றூய் மகிழ்ச்சியுற நல்லறம் பேணிவந்தார் !

உந்துவண்டி ஏற்றி, முன் ஊர்சுற்றிக் காட்டியவன்
 வந்திட்டான்; இங்கிருவர் வாழ்வதனைக் கண்டறிய—
 தன்னை மணக்காமல் தன்போக்கில் ஏழையின்
 பின்னே நடந்திட்ட பெண்ணைப் படம்பிடிக்கக்—
 கந்தலுடைக் கோலம் கண்டான்; வறுமையிலும்
 சிந்தை தளராமல் சிற்றெற்றும்பாய்ச் சுற்றிவந்தாள் !
 சேர்ந்து சமையல்கள் செய்திட்டாள்;

ஓமுக்கல்மிகு கூரையினீச் செப்பணிட அவளும்
 முயன் றதிலே தோற்றனள், மழைநீரில் நனைந்தே,
 இந்தவித இடர்ப்பாட்டில் இவளுள்ளாள்-
 ஏழையை மணந்ததனால் நேரிட்ட கதியும்
 என்றெல்லாம் ஏதேதோ எழுதலா மன்றே ?
 சிற்றம் அவனுக்கு-ஆனால் சிங்கித்தான் வாலிபனே மிகவும்

மறுஙாள் மனைவிட்டுச் சென்ற மணவாளான்
 மாலையும் வரவில்லை, இரவுங் காணேயும்
 என்னான் என்றெண்ணி ஏக்கம் கொண்டவளும்
 இல்லத்தில் காத்திருந்தாள் வரவு எதிர்பார்த்து
 எங்கு சென்றனன் ? ஏனிந்த மர்மம் ?
 என்கினியே விட்டகன்றுமே வேதனைத்தியை ஏன் முட்டினான்
 என்று சினந்தனள் சிற்றிடைப் பெண்ணாள்
 நெஞ்சினில் அவனைத்தாங்கி, நீர்சொரி கண்களோடு
 சந்தைச் சதுக்கப்பக்கம் சென்றனள் சுந்தரியும்
 வீங்கைதயைக் கண்டாற்போல வீழ்ந்தடித்துக் கும்பல்
 ஆங்கொரு கடையை நோக்கி விரைந்திடக் கண்டாள்
 பெண்ணாள்

ஆனந்தம் கவிதைகள்

பெய்மழையால்

நேர்ந்த ஒழுக்கினையே நேர்செய்தாள்; மேல்நளைந்தாள்!

‘காக்குங் துயரெல்லாம் தான் செய் பிழையென்று
‘நோக்கமாட்டாளோ? நொடியும் உணராளோ?’

என்றேங்கி ஸின்றுன் ஏமாந்த வாலிப்பனும்!

சென்றதை எண்ணியதால் சீற்றம் பிறந்ததே!

அன்று மறுநாள் அகன்ற மணவாளனை

நின்றெதிர் பார்த்தனள்; நேரந்தான் சென்றது!

மீண்டிட வில்லை! விழிநீர் பெருகிடவே—

‘மாண்டிட என்னவிட்டு மற்றெங்கே சென்றிட்டார்?

கண்டுவருவேன்’ எனக் கண்ணீர்க் கனலடக்கிக்

கொண்டு, புறப்பட்டாள்; கூடுகின்ற சந்தைக்கு!

மக்கள்; பெருவெள்ளம் மண்டியெதிர் பாய்ந்ததுபோல்

மிக்கவிரை வாகவொரு திக்கிற் செலக்கண்டாள்.

வருக ! விரைக ! பெறுக ! வருக ! விரைக !
 பெரும் கவர்ச்சிகொள் வீதமதாக
 இவ்வொலி எழுப்புகின்றுன் இனிய முகத்தினன் ஆங்கு
 எக்களிப் புடனோகூட்டம்; ஏகமாய் விற்பனைதான் !
 பொங்கிடும் மகிழ்ச்சி ஆங்கு ததும்பக் கண்டாள்
 பொருள் மிகுதியும் விரைந்து குவியக் கண்டாள்.
 இவ்வீதம் கடைநடத்தும் காளையையும் கண்டாள்
 அன்னவன் யாரோ என்னில், மனுளன் ! ஆமாம் !
 திகைத்தனள் மாது ஓர் கணம் தீ மிதித்தாற்போல
 சிரித்தனள் அவன் நிலையைக் கண்டு மறுகணம்
 கண்டனன் காதலின்ப வல்லியைத் தான்.
 கடைதனில் இருந்தவாறே புன்னகை உதிர்த்தான்
 நெருங்கியே வந்த நேரிழையாளிடமே
 நேரம் அதிகம் செலவிட முடியா நிலையில்
 சென்று செப்பினன் சிந்தையில் மகிழ்ச்சி பொங்க;
 புதுமுறை வாணிபத்தால் பொருள் குவியுதென்று!
 வளர்ந்தது ! வளர்ந்தது ! விந்தை வாணிபம் !!
 குவிந்தது ! குவிந்தது ! மாபெரு ஸ்தி ! !

ஆங்கந்தம் கவிதைகள்

ஆங்கொருவன் கூவும் அமுதக் குரல்கேட்டாள் : -
 “வாங்கிடவே வாரீரோ, வண்ணப் பொருட்களையே ?
 இப்பெரிய வாய்ப்பினிமேல் எப்போதும் கிட்டாது !
 தப்பினால் மிக்க தவறாகும், செப்பிடுவேன் !”

கேட்டார்ப் பினிக்குங் குரல்கேட்டு, மக்களின்
 கூட்டம் விரைந்து குவித்தது வாணிபத்தை !
 மங்கை திகைத்து மயங்கி விழுமுன்னர் —
 தன்கணவன் தான்வணிகன் என்ப துணர்ந்தாளே !
 தன்னையவன் நோக்கித் தலைகுனிந்த ஓர்கணத்தில்
 புன்னகை பூத்துப் புகுந்திட்டான் வாணிபத்தில் !
 ஏக்கம் பெருகிடவே ஏந்திமூயாள் தானெனருங்கி
 நோக்கினாள்; “நேரம் நொடிப்பொழுதும் வீணைக்கேன் !
 பார்த்தனையா, மாமலைபோல் பண்டம் குவிகிறதை ?
 தீர்த்திடுவேன் நம்வறுமை; செல்க நீ சிம்மதியாய் !”
 என்றான், முழுகினுன் ஈடற்ற வாணிபத்தில் !
 ஒன்றல்ல பற்பலவாய் ஒங்கியதே பல்கி,

குருதி குடித்திட்ட கொல்புவியும்
 பிறிதோர் சுவை தேடிப் பெற்றிடாதாம்
 வெறி மிகுஞ்சுமே மக்களைக் கொல்லுமாம்
 காட்டு முறையது என்கின்றார் கற்றேர் !
 நாட்டினிலும் உண்டு அது போலோர் வெறி
 பொருள்தேடிப் பெற்றதும் போதுமென் ரெண்ணது
 புதிது புதிதாகப் பொருள்தேடி அலைவது
 வெறிதான் ! அடக்கிட இயலாது என்பர்.
 எளிய வாழ்க்கையில் இன்பங் கண்டவன்
 ஏனாம் செய்தவன் கிளப்பிய சூட்டினுல்
 பொருள் தேடிடப் புறப்பட்ட ஆர்வமும்
 வெற்றி தந்தது; உடன் வெறியுங் கிளம்பிற்று.
 வீடு மறந்தனன், வேல்விழியாள் நினைவும் மறந்தனன்
 பெருங்காற் றசைத்திட ஆடும் மரமானுன்
 பெருங்கி ! புதுமாளிகை ! ஏற்றம் மிகவும்;
 ஆடம்பரம் அவளை அலங்கரித்து நின்றதுகான்
 சுற்றிலும் பார்க்கின்றாள் ! பளபளப்பு ! மினுமினுப்பு !
 கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஓடிவர ஆள் அம்பு !

ஆனந்தம் கவிதைகள்

‘குருதி குட்டிடும் கொல்புவியின் நாவிற்
 பிறிதோர் சுவையும் பிடிக்காதாம் ! மாந்தரையே
 கொன்று சிவப்பிரத்தம் கொள்ள வெறியாகும்’—
 என்றுரைப்பர் காட்டு விலங்கின் இலக்கணமாய்
 பொன்னுசை கொண்டோரும் போதுமென எண்ணுமல்
 எங்காளும் பித்தமிக ஏறி அலைவாராம் !

இங்கிலீயில் ஆயினென் இன்பவல்ஸி காதலனும்;
 தன்னிலையை மற்றவன் தாழ்வாகப் பேசியதால்—
 சூடு பிறந்ததும், சூறைப் பெருங்காற்றுல்
 ஆடும் மரம்போல ஆசை அலைக்கழிக்க,
 வெற்றி பெறுமட்டும் வேறெதையுங் காணுமல்
 உற்ற மனையாளின் உண்மையன்புங் தான் துறந்து,

பூங்தோட்டம் ! புதுப்பொலிவு ! பொன் ! மணி !
 எல்லாம் இருந்தது அவன்மட்டும் அங்கில்லீ,
 இவளிங்கு ஏங்குகிறுள் பழைமை தனைனன்னி
 அவன் அங்கு அலைகின்றுன்பொருள் குவித்து !
 இவளைச் சுற்றிலும் ஓர்பாலீ, வெப்பம் மிகுதி
 அவனைச்சுற்றிலும் பெருஞ்செல்வம், பெருகு செல்வம்
 ஒயாமல் உழைக்கின்றுன் வேறு நினைப்பற்று
 போர் போராய்க் குவிந்திடுது பணமுட்டை
 கண்டதால் வெறி மேலும் கொண்டிட்டான்
 காளையவன் பணங்தேடும் பாடத்திலே மாள்கின்றுன் !
 கைம்பெண்ணைகிவிட்டாள் கருப்புடை யனிந்தாள்
 காதல் உலகினில் வாழ்ந்துவந்த எம்மைக்
 காசு தேடிடும்வெறி பாழாக்கிற் றந்தோ !
 இல்லறத்தில் எளிமையுடன் இருந்து வந்தேன்.
 என்னை மறந்தும் அவர்பொருள் பித்துக்கொண்டு
 ஒயாதுழைத்து ஒருதுளியும் பயன்பெற்று
 உயிர்நீத்தாரே அந்தோ ! உலகை அறிந்திடுவாய்
 பணத்தாலே சுவையில்லீ பாழாக்குது வாழ்வை

ஆனந்தம் கவிதைகள்

பூங்தோட்டம், மாடு, மனை, பொன், மணிகள், புத்தாடை
 நீங்கியெழும் செல்வ நிலைக்களானாய் ஆள்அம்பும்—
 எங்கும் பளபளப்பும், ஏற்ற மிகுவாழ்வும்,
 தங்கியிலை தான்துய்க்கத் தக்கதாய் ஓய்வில்லை !
 பின் நூம் பொருள்குவிக்கப் பித்தாய் அலைகின்றன் !
 பொன்னாள் தனியாய்ப் பொசங்குகிறான் வெம்மையினால்
 ஒடுகின்றன்; போர் போராய் ஒங்கியெழும் செல்வத்தைத்
 தேடுகின்றன்; அவ்வழியில் தேய்ந்து மடிந்தானே ! !

காதலித்து வாழுவந்தாள் கைம்பெண்ணாய் மாறியே
 தீதளிக்கும் செல்வத் திரளையே மேல்சமந்து,
 “விந்தை மிகுபணமே, வீணாய் உனைத்தேட
 அந்தோ ! என் அன்பர் அரியதயிர் நீத்தாரே ! ”
 விம்மிளான்; எண்ணியே வைய்துயிர்த்தாள்; பாழானாள் !
 அம்மவோ; ஆரணங்கு கைம்மைக் கருப்புடையில் !

எத்தனை இன்பமுடன் இருந்துவந்தோம் முன்னம்
செல்வத்தைத் தேடாமல் செந்தேன் உண்டு மகிழ்ந்தோம்
பணம்தேடும் ஆவலது பாம்பாகியும் வந்து
பண்பாளன் என்கணவன் உயிர்குடித்திட்டதங்தோ !
பொருளிருக்குது எனக்காக மலைபோல—
புன்னகதான் இல்லை ! புருடனவன் இல்லை !
மாளிகை இங்குளது மயக்கு பொருளுடனே
மன்னவன் இங்கில்லை; எனக்காவி இல்லை !
இந்த விதமெல்லாம் எண்ணமிட்ட பெண்ணாள்
பாடிக் காட்டிடவில்லை அவள் மனத்தின் நிலையே !
பார்வை ! பெருமுச்சு ! திகைப்பு இதனுலே
பார்ப்போர்க்கு உணர்த்திவிட்டாள் இப்பாடங்தனையே !
எங்கேனும் நெடுங்தொலைவு சென்றிடவே வேண்டும்
ஏகாந்த நிலை பெற்று இருந்திடவும் வேண்டும்
இங்கிருந்து முன்னாலோ என்னியெண்ணி விட்டாரி
இருந்திடுதல் இறத்தலினுங்கொடிதாகும் அம்மா !
இந்தவிதம் என்னி அவள் புறப்பட்டாள்காண்
'வானரதம்' ஏறி நெடுங்தொலைவு செல்ல—

ஆனந்தம் வீதகள்

கண்ணுளன் இன்னுயிரைக் கவ்வுங் கடும்பாம்பாம்
மண்ணுகும் செல்வத்தை வைதாள், சபித்திட்டாள்;
கொட்டிக் கிடக்கின்ற கோடுயர்ந்த மாமலைபோல்
கிட்டியுள்ள செல்வத்தால், கெட்டுவிட்ட இல்வாழ்வும்
மன்னவனும் மீண்டும் வரவகையும் இல்லையன்றே?
என்னே, என் ஆவலெலாம் ஏகியதே; ஆவியில்லாக்
சூடாகி ஏன்நான் இக்கோடிபொருள் தானடைந்தேன்
வாடா மனவாழ்வு வாய்ப்பதற்கு யாது செய்வேன்?

என்பதெல்லாம் வாய்விட் டியம்பவில்லை; நெஞ்சத்துத்
துன்பமெல்லாம் ஒன்முகத்தில் தோய உணர்த்திட்டாள்
இங்கே இனிமேலும் தங்கினால் முன்னினைவால்
சங்கடங்கள் மேவிவரும்; சாவே சிறப்பென்னும்
எண்ணம் மிகும்; எனவே ஏக்கம் மறைப்பதற்கு—
விண்ணார்தி ஏறி வெளியூர் புறப்பட்டாள்;

அங்கு குறுக்கிட்டது மற்றேர் அரவு
 அழகுளது! ஓர் வாலிபன் உருவினது!
 அன்னவரே செல்வத்தில் புரள்பவன்! சீமான்!
 விநாடிக்கு விநாடி அவன் வேலை செய்கின்றுன்
 வீண்ணிலே பறக்கையிலும் வேலை செய்கின்றுன்
 வீழியாலே அவன் நுனமுந்தான் பெண்மனத்தில் அன்றே
 அவனை மணக்கின்றார் ஆரணங்கு மகிழ்ந்து
 பொருள்தேடி அலைந்திடத் தேவையில்லை அதனாலே
 பொங்கிடும் காதலுடன் வாழ்ந்திடுவான் என்று
 நம்பிக்கொண்டாள் அந்த நங்கை; அய்யோ, பாவம்!
 ஆடலிலும் பாடலிலும் விழாதனி லும் மிகவும்
 ஆவலுடனே அன்னவன் ஈடுபடுகின்றான்.
 பூங்காவில் உலவுகிறார் புதுக்கீதம் பாடி
 காண்போர்கள் வியங்கிடவே கவர்ச்சிகரமாக !
 அவள் அணியும் ஆடைகள் அலாதி அழகு!
 ஆபரணம் புதுவிதம், அலங்காரமுங்கூட
 விருந்துகளில் அவள்! பலர் விழிக்கு விருந்தாக—
 சிறந்ததொரு வாழ்வு சிங்காரமாக,

ஆனந்தம் கவிதைகள்

வானிற் பறக்கையிலும் வற்றுச் சுறுசுறப்பாய்த்
தேனின் இனியாளின் சிந்தை கவர்ந்திட்டான்
சீமான் மகஞாருவன்; செல்வத்தின் மேற்புரண்டும்
சாமான்ய மாகச் சகியின் மனம்புகுந்தான்!

மீண்டும் புதுவாழ்வு மேவியது மங்கைக்கு!
தூண்டிடும் அன்பால் துவங்கினால் இல்லறத்தை!
சொத்து மிகவண்டு; சகந்தானே தேவையெனச்-
சத்தான காதலிலே சார்ந்திருக்க முந்தினால்.

ஆடலும், பாடலும், ஆரவா ரத்தோடு
கூடலும், கும்மாளம் போடலும், கோலமுடன்
ஒப்பனை செய்தே உலகம் பின்பற்றச்
செப்பனிட்டாள் வாழ்வைத் திருப்திதான் பெற்றுளோ?

ஆயின் அத்தனையும் அவ்விருவர்க்காகத் தானே ?
 அல்ல ! அவனியோர் கண்டிடும் படத்தினுக்காக ?
 ஆடை அணிமுறைகள் தமை அறிவிக்க
 வாணிபம் பெருக்கிட - விளம்பரம் தனுக்கீல !
 அலுத்துக்கொண்டாள் சலித்துப் போனாள் அமகுமிக்காள்
 ஆடம்பரச் சூழலில் மன அமைதிதான் ஏது ?
 ஏதுக்குப் பொருள்தேடி அலையும் இவ்வாழ்வு ?
 இருப்பதுடன் வசித்திடுவோம் சிற்றாரும் சென்று
 கொஞ்சமொழிக் குமரி கூறிடவே அவனும்
 கோலாகல மிக்க வணிக உலகு விட்டுப்
 பச்சைப் பசேலெனும் பாங்குள்ள இடத்தில்
 மாடு கன்றுகளுடன் விவசாயம் மேற்கொண்டான்
 அங்கு, வயலிலே சிறங்கது என்வயலே எனவும்
 விளைச்சல் மிகுவது என்னுடையதே எனவும்
 பசுவில் உயர்ந்தது என்னிடமே எனவும்
 பாங்குபெற முனைந்தாலும் வெற்றியே கண்டான்
 சிறிதளவு கிம்மதியும் பெற்றிட்டாள் மாது !

ஆனந்தம் கவிதைகள்

அல்லவே ! எல்லாம் அவட்காகவே அன்று !

நல்ல விளம்பரத்தால் நானிலம் கொண்டாட !

சூழல் அலுத்தது, சுற்றிச் சலித்திட்டான் !

‘வாழ விரும்பினால் வாணிபத்தைக் கைவிட்டுக்

கொஞ்சமெழில் கூடிக் குலவும் இயற்கையுடன்

தஞ்சம் அடைந்திடுவோம் சாந்தம் நிலவு’ பென்றுள்.

சம்மதித்தான் ; வேளாண்மை சார்புள்ள மாடு கன்று;

நிம்மதிதான் ! ஓரளவு நீள நிலைத்ததோ ?

இந்தவித வாழ்வதுவும் நிலைத்திட விலீபே
 ஏமாந்த நேரத்தில்—கொழுத்த பசு ஒன்று
 கொம்பாலே குத்தி அவனைத் தாக்கிப் போட்டதாலே
 வீழ்ந்தான், இறங்கிட்டான் இதயம் அளித்தவனும்
 மீண்டும் கண்ணீர்! மீண்டும் கருப்புடை !
 மீண்டும் கைம்பெண் ! மீண்டும் பெருந்தி !
 வழக்கறிஞர் வாழ்விழுந்த அவனுக்கு
 மறைந்தவன் விடுத்துச் சென்ற மாங்கிஅளித்திட்டார்
 பொருள்மேல் பொருளாய் வந்து சேருது —
 பொன்னவிர் மேனியாள் மனமோ வேகுது.
 பொருள்தேடி அலைந்தலைந்து வாழ்விழுந்தாரே
 பொருளே! எனக்கென்ன உன்னாலே பயனே!
 விம்முகிறுள் பெண்ணவநும் செல்வச் சுமைதாங்கி
 விழிஅழித்துப் பொன்னாலே திரைதேடிடல் போல்
 வாழ்வழித்துப் பணம் என்னை வந்தடையுதந்தோ !
 போயோள்வேன் எங்கேனும் பிறர்கானு வண்ணம்
 எனைஅறிந்தார் கண்டால் என்ன பேசுவரோ !

ஆனந்தம் கவிதைகள்

எம்பசுவுக் கீடில்லை என்றே மகிழ்ந்தவனைக்
கொம்பினால் குத்திக்கூடுகொலையில் புடித்திடவே
அய்யகோட்டுமீண்டும்! அருவியாய்க்கூசன்னீரைப்

பெய்தனளே; யாதொன்றும் செய்வ தறியாளே !
கைம்மைசிலை யுற்றுளைக் கண்டு, வழக்கறிஞர்
கைம்முதல் கோடி கணவன் விடுத்ததெனத்
தங்கு திரும்பினார்; சிந்தைமிக நொந்தனளே !

வந்துவந்து வெள்ளமாய் வற்றுமல் சேர்கின்ற
செல்வத்தால் யாது பயன்? சீரழிந்து போனபின்னே.
நல்வழியில் வந்ததன்றே நாதர் இருவரையும்
வாரிக் கொடுத்திட்டு வாழ்வை இழுந்திட்டேன்
சூரிய கண்ணை விற்றுக் கோடி பொன் வாங்கியென்ன

‘போகின்றுள் பார் இவட்கு இலட்சம் பல இலட்சம்
 செல்வத்திலே புரண்டிட வல்ல சீமாட்டி
 அவ்வளவும் கணவன்மார் தந்திட்ட தய்யா
 அவனைத் தொட்டவர்கள் பின்மாவர் மெய்யாய்!
 எவ்வளவு செல்வம் இருங்தென்ன இவளுக்கு
 இல்லற இன்பமதோ நீடிப்பதில்லை
 கொண்டவனை உருட்டிவிடும் கொடிய வளிவளைக்
 குவலயம் சமந்திடுதல் குற்றம், பெருங்குற்றம்.’
 இவ்விதமும் இன்னும் பலவிதமும்—
 பேசிடுவர் ஏசிடுவர் பற்பலரும் என்றெண்ணீ
 நாடுதனைக் கடங்கு செல்கின்றுள் பாரீஸ்,
 நளினிகளும் நாயகரும் நடமாடும் நகரம்—
 ஆங்கவளும் காணுகின்றுள் ஓவியன் ஒருவனையே!
 ஓவியம் தன்னால் ஊதியம் கிடைக்கா தென்பதனால்
 மோடார் ஓட்டுகின்றுள் வாடகைக்கு—ஊர்சுந்துவோர்க்கு
 முரட்டுக் குணம், ஆனால் உள்ளம் வெள்ளை;
 எப்படியோ அவனை ஒப்புக்கொள் கின்றுள்
 எளிய வாழ்க்கையிலே ஈடுபடு கின்றுள்

ஆனந்தம் கவிதைகள்

“கெட்டவளே, கீழ்மகளே! காதற் கிழுத்தியெனத்
தொட்டார் பின்மாவர்! துன்பச் சரங்கமிவள்!”

என்று பலவாறும் ஏசுமன்றே இவ்வுலகம்?
அன்றவள் நெஞ்சுபடும் அல்லல் அறியாதே!

நாடுவிட்டு நாடுசென்று நலிந்த உள்ந்தேற
நாடுகின்றான் பாரிசெனும் நாகரிகப் பேரூர்!

ஓவியங் தீட்டி, வரும் ஊதியம் போதாமல்
ஆவிவண்டி ஓட்டி அதனைச் சரிக்கட்டும்
கள்ளமிலா வெள்ளோமனப் பிள்ளை ஒருவனது
உள்ளம் பிடித்ததால் ஒப்பிவிட்டாள் வாழவே!

செல்வமில்லை ஆகச் சிறப்பான ஏழ்மையிலே
நல்விதமாய் இல்லம் நடத்தி மகிழ்ந்தனளே!

அவனில்லா வேளைதன்னில் ஆளனிடம் ஓர் குரங்கு
வண்ணம் குழைத்து ஓவியம் வரைகிறது ஆங்கு
இவனும் வரைகின்றுன் அதனையுங் திருத்தி
இன்னூர் இவர் என்று எவரும் அறியா நிலையில்
ஓர்நாள் அவன் ஓவியம் ஒன்று

புதுமை கலந்தது புரட்சி மிக்கது என்று
பொருள் அதிகம் கொடுத்தொரு ரசிகன்
வாங்கி விடுகின்றுன் வருகிறது விபத்து!

‘ஓவியக் கலைதனிலே ஒப்புயர் வற்றவன் கான் !
காவியம் தெரிகிறது இவன் காட்டும் திரைதன்னில்
என்றெல்லாம் புகழ்கின்றார் பொருளும் குவிகிறது !

‘இசையைத் திரையினிலே காட்டிடுவேன்
ஓவியம் ஓவியமாய்த் தெரிந்திடவே நான் செய்வேன்
என்றுரைத்துக் கருவிகளை அமைத்துமே ஓவியனும்
உதேதோ தீட்டுகின்றான் ; எல்லாமே அற்புதம்

ஆகுதுகான் !

எங்கெங்கோ விழாக்கள் ! எங்கும் அவன் பவனி !
எனிலை வாழ்வளித்த இனிலை மாய்கிறது
ஏந்திழையாள் இழங்திட்டாள் இல்லற வாழ்வதனை !

ஆனங்தம் கவிதைகள்

தோழன் குரங்கொன்று தூரிகையால் தீட்டுவதை
ஆளன் திருத்தி அழகாய் மெருகூட்டி
விற்பனை செய்வான் விலையும் அதிகமில்லை !
அற்புதமாய் ஓர்நாள் அதிகப் பொருள்தங்கே
ஒப்பற்ற ஒவியம் என்றே உயர்த்திவிட--
அப்பொழுதே ஆபத்தும் ஆரம்பம் ஆகியதாம் !

கோடுகளே காவியமாய்க்கொட்டியதே ஒவியமாய்
நாடு புகழ்ந்தது; நாடிவந்து செல்வம்
குவிந்தது ! கோல மயிலைன்யாள் கொள்கை
அவிந்தது ! மாய்ந்தது அவள்வேண்டும் ஏழ்மை !

விழாஎடுத்தார்; ஒவியனும் வெற்றி உலாவந்தான்;
அழாக் குறையாய்ப் பெண்ணாழகி அங்கே குமைங்கிட்டாள்
தேவை மிகுதியினால் தேர்ந்த பொறியமைத்தான்
ஒவியங்கள் ஏராளம் உற்பத்தி செய்து விற்றுன்!

இந்தவிதம் விந்தையிகு கலையினிலே ஈடுபட்டுக்
 கருவிகளே அமைத்தவனும் கலையினைப் பெருக்கி வர—
 கருவிகளுக்கிடையே சிக்கியே ஓர்நாள்
 செத்துவிட்டான் ஓவியனும்; செல்வி விதவையானாள்!
 ஓவியன் திரட்டிவைத்த பெருங்கியும்
 ஓயிலிழந்து ஓடிந்த மனமுடைந்த பெண் ஞாக்கே !
 கருப்புடையில் அவளைக் கண்ட கல்மனமும் உருகும்
 களிப்பான வாழ்வுதேடி அலைந்தவளின் கதியைக் காணீர்

சின்னடகளுக்குப் பிறகு சித்தச் சோர்வுடனே
 சிற்றுண்டிக் கடையொன்றில் சென்றவள் இருக்ககயிலே
 கோமாளி கூத்தாடிக் குபீர் சிரிப்பெழுப்பி
 ஆங்கொருவன் ஆடியுமே அகமகிழ வைத்திட்டான்.
 ஊதியம் அதிகமில்லை; உயர்ந்த நிலையுமில்லை
 எப்படியோ சிரிப்புழுட்டி வாழுவழி கண்டிட்டான்
 இவனுடனே வாழ்ந்திட்டால் இடர் ஏதும் ஏற்படாது
 என்றெண்ணி அன்னவனும் அவளை மணங்தாளே!

ஆனந்தம் கவிதைகள்

கண்டு பிடித்த கருவியே காலனுய்
 உண்டதே ஆவி; உடன்விதவை ஆயினாலே!
 ஓவியன் ஈட்டிவைத்த ஒப்பரிய பொற்காசம்
 பாவியவள் மாநிதிபின் பண்டாரஞ் சேர்ந்தனவே!
 கல்வெங்கு சுருகும் கறுப்புடையிற் கண்டவர்க்கே;
 உள்ளெங்கிமும் உல்லாச வல்லி உயிர்வாதை !

சோர்ந்தடங்குஞ் சித்தத்தின் தொய்வு விறைவதற்குள்
 தீர்ந்தது சின்னாலே! சிமாட்டி ஓர்த்தினத்தில்
 சிற்றுண்டி மாளிகை சென்றாள் அமர்ந்திருந்தாள்.
 உற்றவர் உள்ளாம் உவகைக் களிகொள்ள
 ஆடினான் கோமாளி ஆங்கொருவன்; எக்களிப்பால்
 பாடினான்; யாவரும் பல்தெரியத் தாம் சிரித்தார்!
 “ஏழையாய் உள்ளான்; எனக்கும் நகைப்பூட்டி
 வாழுவழி காட்டுவான் வாராது துன்பமெனக்
 கண்மணி நான்காம் கணவனுய்க் கல்யாணம்
 பண்ணினாள், நல்ல பயனடைவோம் என்றெண்ணி!

சிற்றண்டிக் கடையினிலே வருவோர்கள்
மனமகிழ் வேடமிட்டுப் பலவேடிக்கைதான் காட்டிக்
கிடைத்ததைக் கொண்டவனும் கிள்ளை ஆவலுடனே
தொல்லை தாக்காத வாழ்வினைப் பெற்றிருந்தாள்.

படமெடுக்கும் கூட்டத்தார் கண்களிலே பட்டுவிட்டான்
பட்டம் ஏதும் பெருது பகட்டு துளியும் இராது
கோமாளி ஆட்டமதைக் கும்பிக்காகக் கொண்ட
நடிகணவன்! நாடி அவன் பெற்றிட்ட நாயகன்
அவ்வளவே! அந்தரத்தினிலே அவனை ஏற்றி வைத்திட்ட
அவன் நடிப்பு! அவன் அழகு! அவனிமைச்ச உயர்ந்தது
கால
அரண்மனையோ என்றெவரும் வியந்திடும் வீடுபெற்று
அடிவருடப் பல்லோர்கள், ஆடம்பரம் அமோகம்!

அவளிருக்கும் நிலையினையும் அவன்காண நேரமில்லை
இயாமல் படப்பிடிப்பு! ஓய்யார மிகுவாழ்வு
சிரித்துப் பேசிடவோ நேரமில்லை அவனுக்குச்
சேல்விழியாள் கண்டுகொண்டாள் செங்கேள் வந்ததென

ஆனந்தம் கவிதைகள்

வேடம் பலபூண்டு வேடிக்கை காட்டிடுவான்,
 ஆடம் பரமில்லை, ஆர்ப்பரிப்பு தானுமில்லை,
 தொல்லையில்லை; தூயோன்; துளியும் பணத்தாசை
 இல்லையில்லை; என்றும் எனிப்பிரியான்; போதுமே!
 கிட்டிவந்த சொற்பத்தில் கிள்ளை மகிழ்வுடனே
 எட்டிவிட்டோம் இன்பத்தின் எல்லை எனஇருந்தாள்.
 பேரிடி தாக்கியது பேதைப் பசுமரத்தில் !
 ஆரிடம் கூவி அரற்றுவாள் இங்ஙிலையை ?
 குப்பி கழுவமட்டும் கோமாளி வேடத்தை
 நம்பியிருந்த அவள் நாயகனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்.
 “என்னே உனதழுகுக் கெங்கள் திரைப்படத்தில்
 முன்னேற்றங் காண முயல்வோம்; விரைவாக
 உச்சிக்குச் செல்வாய்; உயர்வாய்!” எனக்கூறி
 மெச்சினார். இச்சையுற்றுன் மேல்விலைக்கும் சென்றிட்டான்.
 மன்னன் அரண்மனைபோல் மாளிகை, வாகனம்,
 பின்னே அடிவருடப், பேச்சைச் செயலாக்கப்
 பல்லோர் நிறைந்திட்டார்! பம்பரமாய்ச் சுற்றியே
 அல்லும் பகலும் அயராப் படப்பிடிப்பாம்!

ஓர்நாள் அவனுடைய உயர்திறத்தைப்
பாராட்டக் கூடிவிட்ட பல்லாயிரவர்
ஒடோடி அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டதாலே
அவர் கடுவே சிக்கி அவன் மிதியுண்டு மாண்டான்!
மீண்டும் வந்தது அந்தக் கருப்புடை—
மேலும் சேர்ந்தது அவட்குப் பெருங்கு—
'இத்தனை தொல்லையைத் தங்கிட்ட பணமே
இனி உன்னை நான் சேர்த்து வைத்திடவோ கூடாது
சேச்சே! நீ வேண்டாம்! சென்றுவிடு உடனே'
எனச் செப்பாமற் செப்பி ஓர் திட்டம் வகுத்தாள்
"அத்தனை பணத்தையும் அளித்திட வந்தேன்
அரசாங்கம் இதனை அருள்கூர்ந்து ஏற்று
அல்லவ்தனைத் துடைத்து ஆதரிக்க!" என்றார்.
இதனைக் கேட்டவுடன் மயக்கம் அதிகாரிக்கு.
இவளுக்குச் சித்தம் குழம்பிற்று என்று
மருத்துவ நிபுணரிடம் அழைத்துமே சென்றார்
அவரிடம் கதை தன்னை அன்னவளும் கூற—
மயங்கிக்கீழே அவரும் வீழ்ந்துவிட்டார், அந்தோ!

ஆனந்தம் கவிதைகள்

ஓய்யாரம், உல்லாசம், உற்சாகம் உண்டெனி னும்—
அய்யோ தன் அன்பிற் கரசியிடம் இன்பமாய்
வாய்ச்சொல்லும் பேச வகையில்லை; நேரமில்லை!
காய்ச்சிய நெய்யாகக் கண்ணான் உருகுகின்றான் !
பண்பட்ட வீரனைப் பாராட்டிப் போற்றிட
நண்பர்கள் கூட்டம் நடத்திய ஓர்விழாவில்—
பல்லாயிரம் பேர்கள் பார்த்த நெருக்கடியில்
கொல்லாமல் செத்தான்; குவளைக்கண் மோதியழ!
மீண்டும் கருப்புடையும், மீண்டுமந்தக் கண்ணீரும்!
மாண்டவன் செல்வம் வேண்டாது வந்ததால்
திட்டமொன்று தீட்டித்—திரளான தன்சொத்தைக்
கெட்டழிந்து போனவரின் கீழ்மை அகற்றுதற்கே
எண்ணி அரசாங்கம் ஏற்ற அலுவலர்பால்
உண்ணி அவள் திட்டம் நவின்றதுதான் தாமதம்...
அன்றவரும் அஞ்சி “அழைத்துச்செல் வைத்தியர்பால்!
சென்றிவளைன் சித்தம் திடுமென்று பேதலீத்த
செய்திசொல் !” என்றார்; சீமாட்டி அங்ஙனமே
எப்தி, மருத்துவர்க்கு யாவு ; விரித்துரைத்தாள் ?

பணியாள் ஒருவன் வந்திட்டான் இங்கு
பழைய ஆள் அவன் ! பரிகாசம் செய்யப்
படமெடுக்க வந்தானே—அவனேதான் ?
நிலைதாழ்ந்து வேலையாளானுன் அவனும்.

அவனே இனி நமக்கு வாழ்வளிக்க வல்லான்
வாழ்ந்து கெட்டுவிட்டான் வலிவிழுந்து விட்டான்
வாரிச் செல்வமதைக் குவித்திடவே மாட்டான்
வாழ்வு எளிமையுடன் இனிமை காண்போம் என்று
அவனைத்தன் கணவனுய் ஆக்கிக் கொண்டாள் மாது

இனிமையாய்ச் சென்றது சில ஆண்டு தாழும்
மக்கள் மூவர் பெற்று மகிழ்ந்திருந்தாள்.
மாளிகை வாசமில்லை ! மகிழ்ச்சிக்குப் பஞ்சமில்லை.

ஆனந்தம் கவிதைகள்

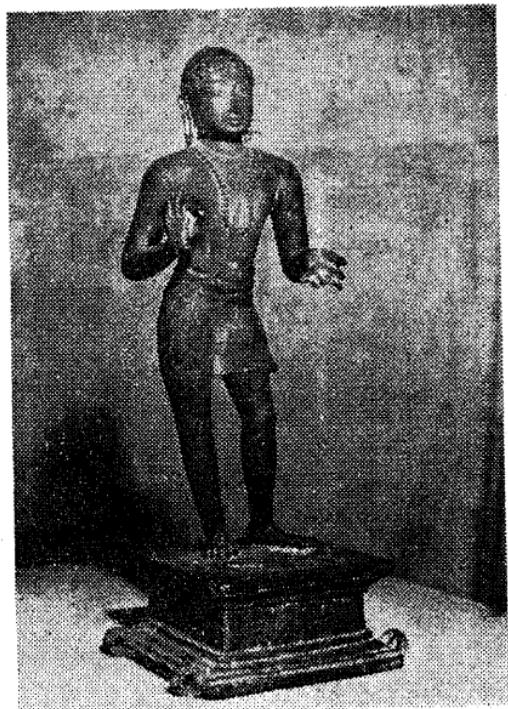
கேட்ட நிபுணருமே கீழே மயங்கிவிழப்—
 பாட்டாளி ஆடையிற் பண்டைய ஆள்வந்தான்!
 உங்குவண்டி ஏற்றிமுன் ஊர்சுற்றி வந்தானே—
 முந்திப் படமெடுக்க முன்வந்து தோற்றுனே—
 அன்னேன் வளங்குன்றி ஆளாய்ப் பணிபுரிந்தான்!
 “முன்னெலில் நம்மை முதன்முதலாய்க் காதலீத்தோன்
 வாழ்வு நலம்கெட்டு வறுமையில் வாடுகின்றுன்,
 வாழ்வளிக்க வல்லான் வளரா எளிமையினால்
 என்றுங் துணையிருப்பான், இன்பந் தனிமையுடன்
 குன்றுதென் ரெண்ணிக் குறித்தாள் கணவனுக!

ஆண்டுகள் சிற்சில ஆயின மேன்மையாக!
 தீண்டுங்கால் மெய்க்கின்பஞ் சேர்க்கும் மழலைகள்
 மூன்று பிறந்தன; மோகம் குறையவேல்லை!
 ஈன்றவள் நெஞ்சுறிந்தே ஏழை உழவனுய்
 ஏர்முனையிற் பாடுபட்டான், ஏற்றமுடன் வாழ்ந்தானே

ஓர்நாள் அவன் வீட்டோர வயலில்
 இயங்திரக் கலப்பை கொண்டு உழுதிட்டபோது
 பிறிட்டுக் கிளம்பி ற்று எண்ணெய் ஆருக!
 எண்ணெய்! எண்ணெய் என்று எக்களிப்புடனே
 துள்ளிக் குதித்தவனுய் கூவிடவே
 மாது, வந்தது புதிய ஆபத்து என்று
 திடுக்கிட்டுப் போனாள் விழியில் ஸீர்சோர
 எண்ணெய் கிடைத்திடுது நம்வயலில்
 எண்ணெய் தங்கமதைத் திரட்டியே தருமே
 செல்வம் மிகுங்கிடுமே மனைமாட்சி அறுமே
 மீண்டும் கருப்புடையோ! கண்ணீரோ என்று
 மாதவனும் பல எண்ணி மருண்டு கிடங்கிட்டாள்.

ஆனந்தம் கவிதைகள்

ஓர்நாள் உழுகையிலே நற்கழுனி உள்ளிருந்து
 பீறிட்டு மேற்கிளம்பிப் பேரருவி போற்பாய்ந்தே
 ஆரும்ப் பேரூசியதே அத்தனை டம் பண் ஜெண்ஜெய்
 துள்ளிக் குதித்தான் துணைவனவன் கள்வெற்போல்!
 உள்ளங் துனுக்குற்றுள் : ‘உற்றதே தீமையினி—
 ஏராளத் தங்கழும் எண்ணெய் வயல் மூலம்
 சேரத் துவங்கிடுமே! தீர்ந்திடுமே இல்வாழ்க்கை!
 எம்மவர் சாவாரோ? ஏனிந்தச் செல்வங்கிலை!
 அம்மவோ, மீண்டும் அகலாக் கருப்புடையோ?’
 என்று புலம்பி இதயங் குழுறுகையில்.....

அண்டை வயலிருப்போர் அக்கணமே வஞ்சு
 அறியாது எமது எண்ணெய்க் குழாயினையே
 பழுதாக்கிப் போட்டாயே! பார் எண்ணெய் வெள்ளம்
 எனப் பதறிக்கூறினர், பாவை மனமகிழ்ந்தானே!

எண்ணெய் நமதல்ல! செல்வம் குயிந்து பெருகாது
 ஆகவே ஆபத்து நமக்கில்லை அதனால்
 இல்லற வாழ்வுக்கு இடையூறு இல்லை
 இனிதாக வாழ்ந்திடலாம் ஏற்றவருடனே
 என்றெண்ணிப் பூரித்தாள் ஏந்திழையாள்
 பலதோல்விக்குப் பிறகு வாழ்வில்
 இன்பம் பெற்றிட்டாள்—

ஆனாந்தம் குவிதைகள்

“அன்று நீ ஏர்முனையில் ஆழத் துளைத்தது
நீளப் புதைத்த எம் நெய்செல் குழாயாகும்!
பாழாக்கிப்போட்டனேயோவி”யென அண்டையுளார்
குவியது கேட்டாள், குதுகலீத்தாள் கோவையிதழிப்
பாவை தவித்தாள் பதற்றமும். “தேவையில்லா

ஆபத்துச் சூழ்ந்ததென அஞ்சினேன், அம்மம்மா!
பாபத்தைத் தூண்டிவிடும் பண்பற்ற செல்வமே!

இல்லறத்தால் ஏற்படும் ஈடுற்ற இன்பத்தைக்
கொல்ல வரும் நச்சரவே! கோடி கொடுத்தாலும்
எத்தனையோ தோல்வி இடையூறு நேர்ந்தயின்னர்க்
கொத்து மலராய்க் குவிந்திட்ட பேரின்பம்
வாய்த்திடுமோ?” என்றாள்-மனமகிழ் வாழ்ந்திட்டாள்!

பணம்படுத்தும் பாடுதனை உணர்ந்திடவும்
பணம்தேடும் அளிப்பினால் ஏற்பட்டு விடும்
பாழ்விலையை, விபத்தை விளக்கிடவே
படம் மெத்தத் தரமாகப் பலன் அளித்திடவே—

பார்த்ததில் சிரித்து மகிழ்ந்ததுடன்
சிங்கதக்கு விருந்து பெற
வழி இருந்திடக் கண்டு
மகிழ்ந்திருந்தேன் நானே!

ஆனாந் தம் கவிஞரத்தை

பார்த்துவங்த பின்புநான் பாடம் மறக்கவில்லை!

“செல்வத்தைத் தேடித் திரிவதால், ஓடுவதால்,
பல்விபத்தும், பாழும், பயணில்லா வாழ்வுமே
சித்திக்கும்; என்று சிரிப்புட்டும் நற்படத்தில்
தித்திக்கும் நன்மருந்து சிந்தனைக்கும் தந்தாரே!

ஆளுந் திறனென்ன அற்புதமாய் என்றெண்ணீ
நானும் மனம் திருந்தென் என் து!

136

